Regd. No: 2975

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்-301

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

SRI RAMANUJAN

Editor:
Mahamahimopadhyaya
P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

வருஷச் சந்தா ரூ. 10.

ஜீவியச் சந்தா ரூ. 10·

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில் குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

6—10—73ல் வெளியிடப்பட்டது

ஸ்ரீ ராமானுஜன் 301

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீமாந்ஸ்ரீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 26	ப்ரமாதீச ஸ்ரீஸ 1973 புரட்டாசிமீ விஜயதசமிவெளியீடு	ஸஞ்சிகை 1

புத்தாண்டு பிறப்பு விண்ணப்பம்

அன்பர்களே! நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் இருபத்தைந்து ப்ராயங்களை இனிது கழித்து விஜயதசமியாகிய இன்று இருபத்தாறுவது ப்ராயத்தில் அடியிடுகின்றது. இதுகாறும் பேரருளாளனும் பெருந்தேவித்தாயாரும் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஜங்கம ஸ்ரீவிமானங்களும் செய்தருளின அனுக்ரஹ பலத்தினாலேயே நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் எவ்விதமான இடையூறுமின்றி நடைபெற்றுவந்து உலகுக்கு உதவி செய்துள்ளது. அவ்வனுக்ரஹபலம் ஒரு குறையுமின்றி மேன்மேலும் அபிவிருத்தியுடன் விளங்கிவரும் என்பது நமது திடமான நம்பிக்கை. இதைப்பற்றிப் புதிதாகப் பிரார்த்திக்க வேண்டாமாயினும் புருஷார்த்தமாகைக்காகப் பிரார்த்திப்பதும் செய்கிறோம். சில ச்லோகங்களையும் பாசுரங்களையும் அனுஸந்தித்து அஞ்சலி செய்வதுதான் நமது பிரார்த்தனை. ஜங்கம ஸ்ரீ விமானங்களென்னப்பட்ட பாகவதோத்தமர்களின் அனுக்ரஹத்தை விசேஷித்துப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

சந்தாதாரர்களுக்கு வேண்டுகோள்

பத்திரிகை நடத்துவதில் உண்டான பரிச்ரமத்தை நமது சந்தாதாரர்கள் அறியாதவர்கள் அல்லர். அவர்களின் பொருளுதவியே இதற்கு மூலாதாரமென்பதை நாம் விவரிக்க வேணுமோ? சந்தா செலுத்த வேண்டிய ஸமயத்தை அவரவர்கள் தெரிந்துகொண்டே இருக்கின்றார்கள். ஆனாலும் பலரும் மறந்திருக்

கிறுர்கள் என்றே நினைக்க வேண்டியதாகிறது. சென்ற ஜனவரி மாதத்திலிருந்து இன்றுவரை சந்தாத்தொகை அனுப்பினவர்களின் இலக்கத்தைத் தெரிவிக்க லஜ்ஜிக்கிறோம். மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு (அதாவது) ஸாதாரண வருஷத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூருண்டு கொண்டாட்டம் பிராப்தமான போது விசேஷ வெளியீடுகளை உத்தேசித்து அப்போது இருபத்தைந்து ரூபாய் செலுத்துமவர்களை ஜீவியச்சந்தாதாரர்களாகக் கருதுவோம் என்று வெளியிட்டிருந்தோம். அப்போது ஏறக்குறைய எண்பது நபர்கள் 25 ரூபாய் செலுத்தினர்கள். அவர்களுக்கு 30 ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட விலையுள்ள வெளியீடுகளை அனுப்பியுள்ளோம். முதலில் நாம் தெரிவித்திருந்தபடி அவர்களை ஜீவியச் சந்தாதாரர்களாகவே கொண்டு மறுபடியும் அவர்களிடம் சந்தாப்பணம் எதிர்பாராமல் இருப்போமென்று. ஆலோசித்துப் பார்த்ததில் காலநிலையின் கொடுமை அதற்குச் சிறிதும் இணங்கவில்லை. அப்போது 8 பேஜ் கொண்ட ஒரு பாரத்திற்கு அச்சுக்கூலி 15 ரூபாயும் அச்சுத்தாள் விலை 13 ரூபாயுமாக இருந்தது. இப்போது அவ்விரண்டும் மூன்றுமடங்கு அதிகமாக ஆகியுள்ளது. நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தும் வருகிறது. இதை நாங்கள் தெரிவித்தே அவரவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்பதில்லை. எங்கும் ஏகரீதியாக உள்ள விஷயம் இது. ஆகவே இப்போது கண்டிப்பாகத் தெரிவிப்பதை ஒவ்வொருவரும் கவனிக்கவேண்டும். பழைய வருடச்சந்தா பாக்கியையும் புதுவருடச்சந்தாவையும் அக்டோபர்மாத முடிவுக்குள் அனுப்புமவர்களுக்கே அடுத்த பத்திரிகை முதலாக அனுப்பப்படும். விஜயதசமிதான் வருஷாரம்பம் என்பதை அவரவர்கள் நினைவில் கொள்ள வேணும். அடுத்த பத்திரிகை பிள்ளைலோகாசாரியர் திருநட்சத்திரத்தன்று (முன் பின்னாக) வெளிவரும். அதற்குள் சந்தா அனுப்பாதவர்களுக்கு பத்திரிகை கிடைக்காது. சிலர் வழக்குப்பேசிக் கடிதம் எழுத நினைக்கக்கூடும். அந்த நினைவு வேண்டா.

★ பத்ராதிப ஸ்வாமியின் திருமேனி நிலைமை. ★

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் ஆசிரியரும் அடியேனுக்கு மாதாமஹருமான ஸ்ரீமத் பிரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்வாமியின் திருமேனி நிலைமையைப்பற்றிப் பலர் ஸ்வாமிக்கும். அடியேனுக்கும் கடிதங்கள் எழுதி வருகிருர்கள். சிலருக்கு நேரிலும் பதில் விஜ்ஞாபித்து வருகிறேன். பொதுவாக எல்லோரும் அறிய இவ்விதழில் விஜ்ஞாபிக்கிறேன், ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு திருமேனியில் அபாடவம் ஏதுமில்லை. ஒரு வருடமாகத் திருக்கண் பார்வை குன்றியிருக்கிறதென்பது உலகமறிந்தது. சிகித்ஸை செய்துகொள்ள வேணுமென்றுநிச்சயித்து இருமுறை சென்னைக்கு எழுந்தருளியிருந்தும் வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. அடிக்கடி தேவப்பெருமாளுடைய உத்ஸவங்கள் ப்ராப்தமாகிறபடியால் அவற்றை இழக்க மனமில்லாமை பற்றியே தாமதமாகி வருகிறது. அனேகமாக நாளது ஐப்பசித் திருமூலத்திற்குமேல் நம்பிள்ளை உத்ஸவத்தொடக்கத்திற்கு முன்னுக சிகித்ஸை ஆகுமென்று எதிர்பார்க்கலாகிறது. வரும் தபால்களை வாசிப்பதோ அவரவர்களுக்கு பதில் எழுதுவதோ எதுவும் பராதீனமாகவே நடைபெற்று வருகிறது. ஸமீப காலத்தில் திருவாலிதிருநகரியிலும் சிறுபுலியூரிலும் நடந்த ஸம்ப்ரோக்ஷண

விசேஷங்களுக்கு ஸ்ரீஸ்வாமி எழுந்தருளாமைக்கு முக்கியமான காரணம் நேத்ர பாடவம் இல்லாமையே ஆகும். அவ்விடங்களில் எதிர்பார்த்திருந்த பலர் கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டே யிருப்பதால் இப்போது இது தெரிவிக்கலாகிறது.

திருமேனியில் திருநட்சத்திரத்திற்கு ஏற்ற அசக்தி தவிர வேறு எவ்விதமான நோயுமில்லை. தேவப்பெருமாள் திருவீதிப் புறப்பாடுகளில் ஒன்றையும் இழப்பதில்லை. நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லை. ஸ்வாமி நடத்தி வரும் மாதப் பத்திரிகை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் தவிர 'வைதிகமனோஹரா' என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத பத்திரிகையும் 'ஸ்ரீ ராமாநுஜ பத்திரிக' என்கிற தெலுங்கு பத்திரிகையும் அடைவுடன் நடந்து வருகின்றன. ஆனால் விஷயங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமி நேராக தமது திருக்கையால் எழுத இயலவில்லை. விஷயங்களை அவர் ஸாதிக்க அடியேனும் அடியேன் போல்வார் மற்றும் சிலரும் எழுதி அச்சுக் கூடங்களுக்கு அனுப்பி வருகிறோம். அச்சுத்தாள் திருத்துவதையும் அடியோங்களே யதாசக்தி நிறைவேற்றி வருகிறோம். அதனால் ஏற்படும் அச்சுப் பிழைகளை மஹான்கள் க்ஷமித்தருளவேணும்.

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ் கார்யதரிசி
காஞ்சீபுரம்-3.

தி. அ. அக்காரக்கனி
அனந்தாழ்வான்.

குறிப்பு:—ஸ்ரீ ராமாநுஜன் சந்தாப்பணம் அனுப்புமவர்கள் இந்த விலாஸத்திற்கே அனுப்பவேணும்.
(பத்ராதிபர்)

பெரியாரின் பரமபத ப்ராப்தி

ஸ்ரீமதுபயவே. கச்சிக்கிடாம்பி யாமுனாசாரியஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகமெல்லாம் அறியும். திருவயிந்திரபுரத்தில் நியாயவேதாந்த வித்வானாக எழுந்தருளியிருந்த கச்சிக்கிடாம்பி (அஷ்டகோத்ரம்) பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமியின் அத்விதீய திருக்குமாரரான இவர் நெடுநாள் திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான காலேஜில் ஆகம வித்வானாக எழுந்தருளியிருந்து பலரையும் உய்வித்தவர். உபய வேதாந்தக் கடலில் ஆழ்ந்தவர். அறுபத்துநான்கு பிராயங்களுக்கு உட்பட்டவர் திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான தர்சன நிர்வாஹகராயும் எழுந்தருளி யிருந்தவர். இவர் நேற்று ஆவணிமாத முடிவில் திருவல்லிக்கேணியில் திருநாடலங்கரித்தார் என்பதைத் தெரிவிக்க மிக வருந்துகிறோம். சரம கைங்கரியம் திருமலையில் நடைபெற்றுச் சிறப்பாகத் தலைக்கட்டியது. இவருடைய ஸ்தானத்தைப் பூர்த்தி செய்விக்கத் திருவேங்கடமுடையான் திருவுள்ளம் யாதோ அறியோம். இவரைப்பற்றி நாம் எழுதியனுப்பிய நிர்வேதமாலிகையான எட்டு ச்லோகங்களில் சிலவற்றை இங்குக் காண்மின் —

அஹீந்த்ரநகரோத்பவ: ப்ரபலபண்டிதாக்ரேஸர-ப்ரபூஜ்ய பத பாஷ்யக்ருத்-குருவராத்மஜ: ஸாத்விக:
வ்ருஷாசலபதே:ப்ரிய: ப்ரதிநயாமுநார்யாஹ்வய: விஹாய புவி மாத்ருசாந் அஹஹ திவ்யதாமாவிசத்.

லோகாசார்யவரோபயந்த்ருயமிராட்பாதாப் புஜன்மத்வய
ப்ராவண்யைகநிரூபணீயமஹிமா ஸ்ரீ யாமுனார்யஸ்ஸுதி:,
ஸத்யம் ஸ்ரீகுலசேகரோக்திவிதயா ஸ்ரீசைலச்ருங்கே க்வசித்
திவ்யாம் ஜன்ம கிமப்யவாப்ய ரமதே ஜாநாதி தத்வேங்கட:.

ஆத்ரேயவம்ச கலசோததி சீதபாநோ! ஸ்ரீபாஷ்யகாரகுருவர்ய தநூஜாதந.
நித்யம் விவர்த்தய வ்ருஷாத்ரிபதேஸ்ஸபர்யாம் ஸர்வாம் ததீய பதபங்கஜயோர்நிலய.

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் மஹாக்ரதுவில் நடைபெற்ற ஸர்பாஷணையின் தொடர்ச்சி

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் மஹாக்ரதுவின் முடிவுதினத்தில் (19—8—73) காலை வேளை யில் ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை முன்னித ழில் வெளியிடப்பட்டது. அன்று பிற்பகலில் மீண்டும் அந்த ஸ்வாமியோடு நடந்த ஸம்பாஷணை இங்கு வெளியிடப்படுகின்றது. அசனசயன விச்ராந்திக்குப்பிறகு ஸ்ரீமதுபயவே மதுராந்தகம் வித்வான் வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமி காலை ஸங்கேதப்படியே ஸபா மேடைக்கு எழுந்தருளியாயிற்று. அரைமணி காலம் தாமத மாக வந்து சேர்ந்தார். தாமதத்தின் காரணத்தைத் தாமே முன்னம் ஸாதித்தார். (அதாவது) தாம் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வருவதற்காக ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து புறப்படும் போது எவ்வளவு தடைகள் ஏற்பட்டனவோ அவ்வளவு தடைகள் இப்பொழுதும் ஜாகையிலிருந்து ஸபைக்குப் புறப்படும் போது ஏற்பட்டனவாம். "நம்முடைய வித்வான்கள் யாருமில்லாமல் ப்ரதிபக்ஷ வித்வான்களே மலிந்திருக்குமிடத்திற்கு நீர் போகவே கூடாது" என்று தம்மினத்தவர்கள் சிலர் வலிதாகத் தடுத்ததாகவும் அதைப் பொருள் படுத்தாது தாம்புறப்பட்டு வந்ததாகவும், 'யாந்தி ந்யாயப்ரவ்ருத் தஸ்ய திர்யஞ்சோபி ஸஹாயதாம்" என்கிற முராரி ச்லோகத்தைத் தாம் அவர் களுக்குச் சொல்லிவிட்டு வந்ததாகவும் ஸாதித்தார். அன்று காலையில் கூடியிருந்த வித்வான்கள் யாவரும் வந்து சேர்ந்திருந்தனர். ஸம்பாஷணை தொடக்கமாயிற்று.

[(அண்) (மது) என்கிறமுறையிலே வினவிடைகளைத் தெரிவிக்கிறேன்]

(அண்) ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரத்தில்- "இப்படி நாராயண சப்தத்தில் ஸித்தமான குணவிசேஷஸம்பந்தங்களடியாகப் பிறக்கும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் உதாஹரித்தோம்" என்று தலைக்கட்டி "இனி......ஸபத்நீகனுய்க் கொண்டு ஸர்வரக்ஷணயஜ்ஞதீக்ஷிதனுன ஸர்வேச்வர னுக்கு ஸ்ரீமச்சப்தத்திலே சொல்லுகிற பத்நீஸம்பந்தத்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு திங்மாத்ரத்தாலே பரிஹாரம் காட்டுகிறோம்" என்று தொடங்கின வாக்ய ராசியிலே "**ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யத்தில் பெரிய ஜீயரும் அபேக்ஷிதார்த்தங்களெல்லாம் உபபாதித்தார்**" என்று ஸாதித்திருப்பது நினைவுக்கு வருகிறதா? பெரியஜீயர் ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யத்திலே எந்த அபேக்ஷிதார்த்தங்களை எப்படி உபபாதித்தார் என் பதைத் தேவரீர் விளக்க முடியுமா?

(மது) இது தேவரீருடைய நூல்களில் பலகால் சண்டதேயாகும். என்னைப் போன்ற பலவித்வான்கள் இந்த கேள்வியைக்கண்டே யிருக்கின்றார்கள். விடை வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. அடியேன் இங்கு விடைகூறவேண்டுமானல் இப் படித்தான் விடை கூறவேண்டும். (எப்படி யென்னில்) "பெரிய ஜீயர் என்றது எம்பெருமானர் காலம் தொடங்கித் திருமலை திருப்பதியில் ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனுய்மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்து வரும் பெரிய ஜீயர் பரம்பரையில் வருகின்றவரை அன்று. தேசிகனுடைய ஸமகாலத்திலோ சிறிது முற்காலத்திலோ இருந்த ஒரு ஜீயர் என்று கொள்ளவேணும். ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யத்தில் என்றது ஸ்ரீ ஸூக்தத்திற்கு அவர் செய்த வியாக்கியானத்தில் என்றபடி. "அபேக்ஷிதார்த்

தங்களை யெல்லாம் உபபாதித்தார் என்றது வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் விளங்கவைத்தார் என்றபடி'' என்றுதான் அடியேனே. அடியேன் போல்வாரோ விடைகூற முடியும். வைகுண்டவாஸியான ஸ்ரீமதுபயவே. இஞ்சிமேட்டு ஸ்வாமியும் அவர்க்கு முற்பட்ட வ்யாக்யானகாரர்களும் இப்படித்தானே எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்! அதைவிட அதிகம் அடியேன் என்ன சொல்லமுடியும்?

(அவ்) இந்த வாக்கியத்திற்கு மேலே (அதே இடத்தில்) ''இப்படி மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே ப்ராமாணிகார்த்தங்கள் தோற்றச் செய்தேயும் பற்றினது விடா தொழியில், த்ருடபூர்வ ச்ருதோ மூர்க்க:.........என்கிற தசையாம்'' இத்யாதி வாக்யமுள்ளதே, இதுவும் நினைவிருக்குமே, இங்குக் கேட்கிறேன். மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே தோற்றின ப்ராமாணிகார்த்தங்கள் எவை? பற்றினது விடாமல் பிடிவாதமாகச் சொல்லுகிற அர்த்தம் எது? அப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் யார்? இதைச் சிறிது விவக்கியருள முடியுமா?

(மது) ஆகா! விளக்குகிறேன். 'மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே' என்றது நடுத்தரமான பார்வையாலே என்றபடி. 'ப்ராமாணிகார்த்தங்கள் தோற்றச் செய்தேயும்' என்றது சரியான பொருள்கள் தோற்றச் செய்தேயும் என்றபடி. 'பற்றினது விடாதொழியில்' என்றது தாங்கள் கொண்ட அர்த்தத்தையே பிடித்துக் கொண்டு போராடினால் என்றபடி. த்ருடபூர்வ ச்ருத: — பூர்வேப்ய: ச்ருதம்—பூர்வச்ருதம். தத் த்ருடம் யஸ்ய ஸ: த்ருடபூர்வச்ருத: =முன்னோர்களான ஆசார்யர்களிடத்தில் கேட்டதையே திடமாக வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் மூர்க்கன் என்றபடி. அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் புத்தியைச் செலுத்தி அர்த்தங்கள் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருக்க அது செய்யாமல் முன்னோர் மொழிந்தவற்றைக்கேட்டு அவற்றையே திடமாகக் கொண்டிருப்பவன் மூர்க்கன் என்றபடி.

(அவ்) அடியேன் கேட்டவற்றைச் சரியாகத்திருவுள்ளம் பற்றாமல் ஏதோ ஸாதிக்கிறதே. மத்யஸ்தத்ருஷ்டியாலே தோற்றின அர்த்தம் எது? என்பது முதற்கேள்வி. பற்றினது விடாதே சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் எது? என்பது இரண்டாவது கேள்வி. அப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் யாவர் என்பது மூன்றாவது கேள்வி. இவற்றுக்கன்றோ விடையருளவேணும்?

(மது கனைக்கிறார்: இருமல், தும்மல்களை வருவிக்கிறார். மறுபடியும் கனைக்கிறார். இதோ விண்ணப்பிக்கிறேன் என்கிறார். மீண்டும் கனைக்கிறார் அதாவது...அதாவது என்று ஆம்ரேடனம் செய்கிறார். சொல்லத் தொடங்கி விட்டார்.) (அதாவது) ரஹஸ்ய ரத்னவளியென்கிற ரஹஸ்யத்தில் ''ஸ்ரீமானான நாராயணனொருவனுமே ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் தஞ்சம்......ஸர்வஸ்வாமினியாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமாய் ஸஹதர்மசாரிணியான பெரியபிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும் அத்தலையில் வால்லப்யாதிசயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க்கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறாள்'' என்றருளிச் செய்து, இதை ரஹஸ்ய ரத்நாவளீ ஹ்ருதயமென்கிற அடுத்த ரஹஸ்யத்திலே தாமே விவரித்தருளுகிறார். அது வினான விவரணம் என்று நினைக்க வொண்ணாதபடி ஒரு விசேஷமும் அதில் வைத்திருக்கிறார்.

அதாவது தஞ்சமாகின்றாள் என்பதற்கு ரக்ஷணஹேதுவாகிறாள் என்று விவரணம் காட்டப்பட்டது. பிராட்டி தான் ரக்ஷிக்கிறாள் என்னாதே எம்பெருமான் செய்யும் ரக்ஷணத்திற்கு இவள் தான் ஹேநுவாகிறாள் என்று ஸாதித்தாராயிருக்கிறது. இதையெல்லாம் தேவரீர் கல்வெட்டும் செப்பேடுமாக எடுத்துக் காட்டியிருந்து இங்கு அடியேனைத் தொண தொண வென்று கேட்டால் அடியேன் என்ன சொல்லுவது! பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வம் ஒழிய வேறு ஒன்றுமில்லையென்று கல்வெட்டு செய்திருக்கிற தேசிகன் அதற்கு முரணாக ஸாதிக்கப் ப்ரஸக்தியில்லை. "மோக்ஷப்ரதே பகவதி முமுக்ஷுஅணும் கடாக்ஷயா ஏஷா திஷ்டதீதி ஸர்வஸம்மதம்'' என்றும் அருளிச்செய்தவர் தேசிகன். "அஸ்தி கர்மார்ஹபலதே பத்யௌ க்ருத்யத்வயம் ச்ரிய:, நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸந்துக்ஷணம் அநுக்ரஹே'' என்றும் ஸாதித்தவர் தேசிகன். சதுச்லோகியில் "ச்ரேயோநஹ்யரவிந்தலோசனமன: காந்தா ப்ரஸாதாத்ருதே ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு நருணாம் ஸம்பாவ்யதே கர்ஹிசித்'' என்றவிடத்து பாஷ்யத்தில் பல ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை உதாஹரித்து இதை நிலைநாட்டினவரும் தேசிகன். அப்படிப்பட்டவர் இங்கு ஸாதிப்பது அதற்கெல்லாம் முரணாக இருக்கத் தகாது. இருக்கிறதே என்றால் ஆழ்ந்து ஆலோசித்துத்தான் ஆகவேண்டும். "காலக்ஷேபங்களில் இப்படிப்பட்ட முரணான இடங்கள் வரும்போது ப்ரவசனகாரர்கள் ஸீமந்தப்ரஸ்தாபங்களையும் குசலப்ரச்னங்களையும் புகவிட்டு ஸமாப்தி செய்கிறார்கள்' 'என்று தேவரீர் எழுதுவது நன்றாக இல்லை என்று தோன்றுகிறது. "அவரவர் தாம்தாம் அறிந்தவாறேத்தி'' என்று பொய்கையாழ்வார் அருளிச் செய்திருக்க வில்லையா?

(அண்) ஸீமந்தப்ரஸ்தாவாதிகளை அடியேன் எங்கும் எழுதியிருக்கவில்லை. அடியேன் ஜிஜ்ஞாஸு முறையில் கேட்கிறேனேயொழிய ஜிகீஷு முறையில் கேட்கிறேன் அல்லேன் என்று முதலிலேயே விண்ணப்பித்திருக்கிறேன். இப்படி இன்னும் சில கேள்விகள் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. கேட்கட்டுமா?

(மது) இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை அல்லவா? ராகுகாலம் தொடங்கிவிட்டது. அஞ்சுகிறேன். ஏற்கனவே தேவரீர் அடியேனை தர்மதர்மிஜ்ஞானம் இல்லாதவன் என்று பலகால் எழுதி யிருக்கிறது. நேற்று ஜீயர் ஸ்வாமி திருமுன்பேயும் ஸஸாக்ஷிகமாக மூதலித்திருக்கிறது. இதைப்பற்றி அடியேன் விஜ்ஞாபிப்பதை திருச்செவி சாத்தவேணும். மனிதர்களுக்கு ப்ரமம், ப்ரமாதம், விப்ரலிப்ஸை என்கிற மூன்று தோஷங்கள் உண்டு. இவற்றில் ப்ரமமும், ப்ரமாதமும் நம்மிஷ்டப்படி வருவதல்ல. தெய்வாதீனமாக வந்து விடுகின்றது. விப்ரலிப்ஸை என்பது அப்படிப்பட்டதன்று. பிறரை வஞ்சிக்க வேணுமென்கின்ற இச்சைதானே விப்ரலிப்ஸை என்பது; அது தெய்விகமன்று. சரணாகதிகத்யபாஷ்யத்தில் (ச்ருதப்ரகாசிகா) "ததுபாய ப்ரார்த்தநா'' என்றவிடத்தில் அடியேன் எழுதின அபார்த்தமானது ப்ரமத்தாலும் அன்று, ப்ரமாதத்தாலும் அன்று; ஏமாறுகிறவர்கள் ஏமாறட்டுமே என்கிற எண்ணத்தினால் தான் எழுதினது. அதனால் என்னை தர்மதர்மிஜ்ஞான மற்றவன் என்று தேவரீர் ஸாதித்து விடலாமா?

(அண்) இந்த விசாரம் இப்போது ஏதுக்கு? மதுராந்தகம் ரங்கராஜாசாரியர் என்கிற ந்யாயவித்வான் இன்று காலை இங்கு வந்திருந்தார். இன்று பகலில்

அவர் ஊருக்குப் போய்விட்டதாகத் தெரிகிறது. இப்போது இந்த சர்ச்சை வேண்டாம். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ப்ரஸ்தாவித்த விஷயங்களில் ஏதேனும் ஸாதிக்கத் திருவுள்ளமானால் ஸாதிப்பது. பூர்வோத்தர விரோதங்கள் இருப்பதாக தேவரீருடைய திருவுள்ளத்தில் நன்றாகப் பட்டிருக்கிறதே, தத்பரிஹாரம் செய்தருள முடியுமானால் செய்வது.

(மது) "இப்படி மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே" இத்யாதி வாக்கியத்திற்கு இன்னது பொருள் என்று தெரிந்துகொண்டால் அன்றோ பூர்வோத்தர விரோதமென்ன ப்ரஸக்தி உள்ளது? பூர்வோத்தர விரோதம் கொண்டாலும் பாதகம் ஒன்றுமில்லையே! வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தில் "விப்ரதிஷேதே பரம்கார்யம்" என்பது ஒரு ஸூத்ரம். "பூர்வத்ராஸித்தம்" என்பது மற்றொரு ஸூத்ரம். "ஸபாத ஸப்தாத்யாயீம் ப்ரதி த்ரிபாதீ அஸித்தா; த்ரிபாத்யாமபி பூர்வம் ப்ரதி பரம் சாஸ்த்ரம் அஸித்தம் ஸ்யாத்" என்பது வ்ருத்தி. பரஸ்பர விரோத ப்ரசமநார்த்தமாக இந்த ஸூத்ரங்கள் அவதரித்தன. இதிலேயே பரஸ்பரவிரோதம் காண்கிறது.

ஒன்றிலே "பரம்கார்யம்" என்கிறது. மற்றொன்றிலே "பரம்கார்யம் அஸித்தம் ஸ்யாத்" என்கிறது. எதைத் தள்ளுவது? எதைக்கொள்ளுவது? ஆனாலும் அந்த சாஸ்த்ரங்கள் உன்மத்த ப்ரலபிதங்கள் அல்லவே. உச்சிமேல் வைத்து மெச்சப்படும் சாஸ்திரமல்லவா அது. அப்படியே ரஹஸ்யத்ரயஸாராதிகளிலும் பரஸ்பரவிரோதம் அகிஞ்சித்கரமென்று கொள்ளக் கடவதென்று பெரியார் பணிப்பது. ராகுகாலம் முற்றுகிறது. அடியேன் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன். அடியேனும் ஊர்போய்ச் சேரவேண்டியிருக்கிறது.

கடிதங்கள்

குறிப்பு:— பல பெரியார்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸந்நிதிக்கு எழுதும் கடிதங்களைப் பெரும்பாலும் அடியேன்தான் வாசித்துக் காட்டுவது. அப்படி வாசிக்கும்போது சில கடிதங்களைப் பத்திரிகையில் வெளியிட்டால் சிலபல அன்பர்களுக்கு உகப்பாயிருக்கும் என்று தோன்றியதனால் இதன் கீழ்ச் சில கடிதங்களை வெளியிடுகின்றேன்.

T. A. அனந்தாழ்வான்.

கடிதம்-1

ஸ்ரீமான் உ. வே. டாக்டர் V. ராமஐயங்கார்,
பெங்களூர். 13—9—73.

ஸ்ரீமதித்யாதியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாவித்வான் P. B. A. ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அடியேன் டாக்டர் ராம ஐயங்கார் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம். உபயகுசலம். தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூலில் ஸ்வாமி உபந்யாஸம் தொடங்கின நாள் முதல் ஸ்வாமியினிடம் அடியேனுக்கு ஒரு தனிப்பட்ட ஈடுபாடு. பார்வை குன்றியிருக்கும்போது பலவித அஸௌகர்யங்கள் ஏற்படும்.

பந்தயக் குதிரையைக் கட்டிப்போட்டால் அதன் சக்தி குறைவதில்லை. ஆனால் அது அந்த நிர்பந்தத்தைத் தாங்கவேண்டி யிருக்கிறது. ஸ்வாமிக்கு உடல். உயிர் எங்கும் ஞானம் பரந்திருக்கிறது. இது ஸுப்ரஸித்தம். கண்பார்வை மங்கி யிருந்தாலும் இந்த ஞானப்பெருக்குச் சிறிதும் குன்றாமலிருக்கிறது. பல நிகழ்ச்சி களில் ஸ்வாமி தலைமை தாங்கி அவற்றைப் பரிமளிக்கச் செய்து வருவது போற்றக்கூடிய விஷயம். சிங்கம் எங்கிருந்தாலும் எப்படி யிருந்தாலும் எல்லோருக்கும் அச்சம்தான். ஸ்ரீராமாநுஜனை ஸேவித்துக்கொண்டு வருகிறேன். பிரதிவாதிகளுக்கு பயங்கரமாகவே இருக்கிறது. பல தத்வார்த்தங்களை அலசி உண்மையை விளக்கிப் பலருடைய கலக்கங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டு வருகிறது. தத்வ விவரணங்களில் ஸ்வாமியின் ஸேவை கொஞ்சம்கூடக் குறையவில்லை. கண்பார்வை பாதிக்கப்பட்டிருந்தும் ஸ்வாமியின் ஸம்ப்ரதாய ஸேவை குன்றாமலிருப்பது எங்கள் பாக்யம். பகவானின் அருளுமாகும். ஸ்வாமி யினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவமும் ஸம்ப்ரதாயமும் தளராமல் மேன்மேலும் வலிமை பெற வேண்டும்.

தாஸன்
Dr. V. ராம ஐயங்கார்

கடிதம்-2

T. VENKATAVARADAN,
Madras-35. 17—9—73.

ஸ்ரீஜகதாசார்ய ஸ்வாமியின் திருவடித் தாமரைகளில் அடியேன் திருச் சேறை வெங்கடவரதன் தெண்டனிட்டுச் செய்யும் விண்ணப்பம். உபயகுசலம்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜனின் இருபத்தைந்தாமாண்டு நிறைவு மலரைக் கண்டேன். விஷயங்கள் முத்துக் குவியலாகவுள்ளன. சேமநிதியெனப் போற்றற்குரியன. அவற்றைச் சுவைக்குங்கால் ஓரிரு பாக்களெழுத ஆர்வமுற்றேன். ஸ்வாமிகள் அவற்றை உகந்தேற்க வேண்டுகிறேன்.

(வெண்பாக்கள்)

(1) இருபத்தைந் தாண்டுகளாய் ஏற்றவை ணவத்திற்
கொருபத் திரிகையா யுள்ள—அரிபத்தர்க்
காரா வமுதாக வண்ணலிரா மானுசன்சீர்ப்
பேரால் தழைப்பதுநம் பேறு.

(2) ஆண்டு மலர்கண்டோம் ஆழ்ந்தபொரு ளாயிரங்கள்
நீண்டவற்றைத் துய்த்து நிறைவுற்றோம்—வேண்டிலமே
வேறு விளக்கங்கள் மேலோராம் பூருவர்நூற்
சாறுநம் மண்ணனுரை தான்.

(3) வாழியிரா மாநுசன் வாழியத னாசிரியன்
வாழியுல கார்யன் வகுத்தவழி—வாழியவே
நல்ல மணவாள நாமமிகு மாமுனிவன்
சொல்லைமறை யாகவுணர்ந் தோர்.

தாஸன், திருச்சேறை வெங்கடவரதன்.

சிறுபுலியூர் ஸம்ப்ரோக்ஷணம்

திருமங்கையாழ்வாருடைய மங்களாசாஸனம் பெற்ற சிறுபுலியூரில் க்ருபா ஸமுத்ரப்பெருமாள் ஸன்னிதி ஜீர்ணோத்தாரணம் 10—9—73ல் தொடங்கி 14—9—73 வரை விமரிசையாக நடந்தேறியது. இதை யொட்டி 20 ஹோம குண்டங்கள் கொண்ட யாகசாலை அமைக்கப்பட்டது. ரிக், யஜுஸ், ஸாம வேத பாராயண கோஷ்டியும், திவ்யப் பிரபந்த அத்யாபக கோஷ்டியும் அதற் கிசை வாக இருந்தது. யாகசாலை ஸ்ரீ. உ. வே. கோயில் க. க. கண்ணன் ஸ்வாமி தலைமையிலும் வேத அத்யாபக கோஷ்டி ஸ்ரீ உ. வே. சிறுபுலியூர் அண்ணன் ஸ்வாமி தலைமையிலும் நடத்தப் பட்டது. அவ்வமயம் ஸ்ரீ. உ. வே. சிறுபுலியூர் அண்ணன் ஸ்வாமி. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்மாசாரிய ஸ்வாமி, திரு நாங்கூர் பிரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீனிவாஸாசாரிய ஸ்வாமி ஆகியவர்களால் ஸ்தல மாகாத்மியத்தைப் பற்றியும், ஸ்தல பாசுரங்களின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைப் பற்றியும் சிறந்த உபன்யாஸங்கள் செய்யப்பட்டன. கடைசி நாளன்று பகல் பெருமாள் தாயாருக்கு விசேஷ திருமஞ்சனத்திலும் இரவு கருட ஸேவையிலும் அருமா கட லமுதன் அருள் பொங்கியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ததியாராதனை சிறப்பாக நடந்தது. திருப்பணிக் குழுவின் உபதலைவர் ஸ்ரீமான் உ. வே. R. ஜகந்நாத ஐயங்காருடைய முன்னேற்பாடுகளும் உபயதாரர்கள் மற்றும் ஸன்னிதி நிர்வாக அதிகாரியின் ஒத் துழைப்பும் திருக்குடந்தை சேஷாத்ரி ஐயங்காருடைய நிர்வாஹமும் குறிப்பிடத் தக்கதாய் இருந்தது.

இப்படிக்கு,
செயலாளர்கள்.

பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் ஒரு ஸுபாஷிதம்

இப்போது ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாகுருவின் மஹோத்ஸவம் நடைபெற்று வருகிறது. அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ஒன்றை எடுத்தநுபவித்து ஆனந் திக்க விரும்புகிறோம். பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் பல பத்ததிகள் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் ஸுபாஷிதபத்ததி என்பது ஒன்று. ஸுபாஷிதமாவது லோக நீதியைத் தெரிவிக்கும் லோக ரஞ்சகமான ச்லோகம். இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களைக் கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகையின் பெருமையைப் பேசும் பத்ததி ஸுபாஷிதபத்ததி யாகும். அதிலுள்ள ஒரு ச்லோகம் கேண்மின்.

"ராமே ராஜ்யம் பிதுரபிமதம் ஸம்மதஞ்ச ப்ரஜாநாம்
மாதா வவ்ரே தநிஹ பரதே ஸத்யவாதீ ததௌ ச,
சிந்தாதீத: ஸமஜநி ததா பாதுகாக்ர்யாபிஷேக:
துர்விஜ்ஞாந ஸ்வஹ்ருதய மஹோ தைவமத்ர ப்ரமாணம்"

இந்த ச்லோகத்தின் இறுதியான பாதம் லோக நீதியையும் சாஸ்த்ரார்த்தத்தையும் தெரிவிப்பதாகும். அதாவது உலகில் நடக்கத்தகாதது ஒன்று நடந்துவிட்டால்

நாமெல்லாம் என்ன சொல்லுகிறோம்? 'தெய்வச் செயல்' என்கிறோம். 'பகவத் ஸங்கல்பம்' என்கிறோம். 'எம்பெருமான் எண்ணத்தை யாரேயறிவார்?' என்கிறோம். அதுதான் இங்குக் கடைசி பாதத்தில் 'துர்விஜ்ஞாநஸ்வஹ்ருதய மஹோ தைவமத்ர ப்ரமாணம்' என்பதில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ச்லோகத்தின் பூர்த்தியான கருத்து என்னவென்றால் [ராமே ராஜ்யம் பிது: அபிமதம்] தசரத சக்ரவர்த்தியானவர் தமது மூத்த குமாரரான இராமபிரானுக்கு யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் நடத்தவேணுமென்று பாரிப்புக் கொண்டார். அதைத் தாம் ஏகாகியாக முடித்துவிடாமல் எல்லோருடைய ஸம்மதியையும் கொண்டு நடத்தவேணுமென்று நிச்சயித்து பெரியதொரு கூட்டம் கூட்டி அவரவர்களின் கருத்தை வினவினர். [ஸம்மதஞ்ச ப்ரஜானாம்] சக்ரவர்த்தியின் கருத்தை ஒருவர் கூட ஆட்சேபிக்க வில்லை. "அநேகவர்ஷ ஸாஹஸ்ர: வ்ருத்தஸ்த்வமஸி பார்த்திவ" என்று சொல்லத் தொடங்கி "இச்சாமோ ஹி மஹாபாஹும் ரகுவீரம் மஹாபலம், கஜேன மஹதாயாந்தம் ராமம் சத்ராவ்ருதானனம்" இத்யாதிகளைச் சொல்லி தங்களுடைய பூரிப்பை எல்லாரும் காட்டினர்கள். பிறகு என்ன நடக்கவேணும்? இராம பட்டாபிஷேகம் நடக்கவேணும். அது நடந்ததோ? இல்லை. [மாதா வவ்ரே ததிஹ பரதே] திடீரென்று கைகேயியானவள் வந்து கௌசல்யை மகனுக்குக் கூடாது. என்மகனான பரதனுக்குத்தான் இராஜ்ஜியமளிக்கவேணுமென்று வற்புறுத்தினள். [ஸத்யவாதீ ததௌ ச] சக்ரவர்த்தி எவ்வளவோ மன்றாடிப் பார்த்தும் பலன் பெருமையால் ஸத்யத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட அவன் பரதனே ஆளட்டும் என்று அனுமதி தந்தான். பிறகு என்ன நடக்கவேணும்? பரத மகுடாபிஷேகம் நடக்க வேணும். நடந்ததோ? இல்லை. பின்னை என்ன நடந்தது? [சிந்தாதீத: ஸமஜநி தத: பாதுகாப்யாபிஷேக:] இராம பட்டாபிஷேகமுமில்லை; பரதபட்டாபிஷேகமு மில்லை. ஒருவரும் சிந்தியாத பாதுகா பட்டாபிஷேகமென்று ஒன்று நடந்தது. அந்தோ! தசரதன் பாரிப்பும் நிறைவேறவில்லை. கைகேயியின் பாரிப்பும் நிறைவேற வில்லை. ஒருவரும் பாரியாத பாதுகா பட்டாபிஷேகம் நடைபெற்றது. இந்த ஸம்பவத்தை நன்கு ஆலோசிக்குமிடத்து என்ன அறுதி யிடவேண்டி யிருக்கிறது? [துர்விஜ்ஞானஸ்வஹ்ருதய மஹோ தைவமத்ர ப்ரமாணம்] என்று தான் அறுதி யிட வேண்டியிருக்கிறது.

"நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைக்கிறது" என்கிறோம் அல்லவா? பகவான்தான் சொல்லுகிறன்.—"அந்யோ ஹி அந்யச்சிந்தயதி ஸ்வச்சந்தம் விததாம்யஹம்" என்று. இதன் பொருள் யாதெனில், 'அவனவன் ஏதேதோ நினைக்கிறன், நான் நினைக்கிறபடிதான் நடத்தி முடிக்கிறேன்' என்பதாம்.

இதற்குச்சேர ஒரு மகாகவியின் ஸுபாஷிதம் கேளீர்—

"ராத்ரிர்கமிஷ்யதி பவிஷ்யதி ஸுப்ரபாதம்
பாஸ்வாநுதேஷ்யதி ஹஸிஷ்யதி பங்கஜஸ்ரீ:,
இத்தம் விசிந்தயதி கோசகதே த்விரேபே
ஹாஹந்த ஹந்த நளினீம் கஜ உஜ்ஜஹார"

இதன் கருத்து என்னவென்றால் ஒரு வண்டானது மாலைப் பொழுதில் திரியத் தொடங்கி ஒரு தாமரை யோடைக்கு வந்து சேர்ந்தது. அப்போது ஸூர்யப்ர காசமிருந்தபடியால் தாமரை சிறிது மலர்ந்திருந்தது. அதன் உள்ளே புகுந்தது வண்டு. புகுந்து மதுபானம் செய்துகொண்டே யிருந்தது. அவ்வளவிலே ஸூர்யன் அஸ்தமித்து விட்டான். தாமரை மூடிக்கொண்டது. உள்ளே கிடக்கும் வண்டு வெளிவருதற்கு எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்தது. எப்படி வெளிவர முடியும்? ஸூர்யன உதித்த பிறகுதானே தாமரை மலரும்? அந்த வண்டு இரவு முழுதும் தாமரையினுள்ளே கிடக்கவேண்டியதாயிற்று. அப்போது அது சிந்திக்கின்றதாம். "இரவு கழியப் போகிறது, பொழுது விடியப் போகிறது. ஸூர்யன் உதிக்கப்போகிறான். தாமரை மலரப் போகிறது. அப்போது சுகமாக கிளம்பிப் போய் விடுவோம்" என்று நினைக்கிறது. இப்படியே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு காட்டுயானை அந்தத் தாமரை யோடையில் வந்திறங்கி அங்குள்ள பூக்களையும் இலைகளையும் எல்லாம் வாரி வாய்ப்பெய்து விழுங்கி விட்டது. இந்த வண்டும் யானை வயிற்றினுள்ளே ஜீரணித்துவிட்டது. இதுதான் தெய்வச் செயல் என்பது.

மேலே எடுத்துக் காட்டின பாதுகாஸஹஸ்ர ச்லோகத்தில் "துர்விஜ்ஞாநஸ்வஹ்ருதயம்" என்கிற பதத்தைச் சிலர் 'துர்விஜ்ஞேயஸ்வஹ்ருதயம்' என்று திருத்துவார்கள். அது மிகத் தவறு. விஜ்ஞேயம் என்கிற பதம் உண்டு. அத்தோடு 'துர்' என்பது சேர்ந்தால் துர்விஜ்ஞாநம் என்றுதான் ஆகும். இது வியாகரணத்தின் முறை. துர்விஜ்ஞேயம் எனக் கூடாது. வடமொழியில் 'துர்க்கட வ்ருத்தி' என்பது ஒரு நூல். அதில் ப்ராசீனப்ரயோகங்களை அபசப்தமென்று தள்ளிவிடாமல் பொருந்தவைக்கும்வழி காட்டப்படுகின்றது. சிலருடைய நூல்களில் துர் விஜ்ஞேயபதம் இருப்பதாக எடுத்துக்காட்டி அதைச் சிரமப்பட்டு பொருந்த வைக்கிறது அந்நூலில். அந்தப் ப்ரயாஸம் இங்கு வேண்டா. ஸ்வாமி ஸாதித்த ஸ்ரீஸூக்தி 'துர்விஜ்ஞாந' என்பதே ஆகும். "அஸர்வஜ்ஞதுர்விஜ்ஞேயம்" என்கிற வார்த்தையும் உண்டு.

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

ஸ்ரீமத்பரம ஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமிகள் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிறபடி. சாதுர் மாஸ்ய ஸங்கல்பம் யதாகாலம் செய்துகொள்ள முடியாமையால் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் மஹாக்ரது முடிந்தபிறகு ப்ராப்தமான பௌர்ணமாஸியில் அந்த ஸங்கல்பம் செய்துகொள்ளப் பட்டது. அவ்விடத்திலேயே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினபடி. சிறு உத்தர வீதியில் 13-நம்பர் மாளிகையில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிற ஸங்கல்பங்களை ஆரே அறிவார்? ஸ்வாமிக்கு ஸங்கல்ப விசேஷம் இல்லாமல் ஓரிரவும் கழியாதென்பதை உலகமறியும். 'அயோத்யாம் அடவிம் வித்தி' என்னுமா போலே ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்குமிடமே அயோத்தியாயும் அப்படிக் கல்லாத விடம் அடவியாகவும் கருதத் தக்கதென்பதில் ஐயமுண்டோ? ஸ்ரீஸ்வாமியை சிறுபுலியூர் ஸம்ப்ரோக்ஷணத்தில் ஸேவிக்கக் குதூஹலித்திருந்தவர்கள் ஏமாற்றமடைந்ததற்குக் காரணம் இந்த ஸங்கல்ப விசேஷமேயாகும்.

நித்யஸ்ரீ: நித்யமங்களம்.

(ச்லோ.) பஞ்சத்ரிம்சே வயஸி விவிதாந் ஸத்க்ரதூந் திக்ஷு திக்ஷு
ப்ராரப்யைதே யதிபரிப்ருடா: ஸத்யஸங்கல்பபூம்நா,
நிர்வர்த்ய த்ராகதுலமமலம் ஸத்யச: ப்ராபுரேவம்
பூயோ பூயோ புவி சிரமமீ ஸத்க்ரதூந் ஸாதயந்து.

(2) ஸ்மயமாந முகாம்போஜாந் ஸத்யஸங்கல்ப ஸம்ஜ்ஞகாந்,
ஸ்ரீமந் நாராயணாசார்யாந் ஸேவத்வம் யதிசேகராந்.

(3) ஸத்யஸங்கல்ப ஸம்ஜ்ஞோऽஸௌ ஸர்வசேஷிணீ சப்ததி:,
ஸேயம் ப்ரத்யக்ஷதஸ்ஸத்யம் யதீந்த்ரஸ்ரீர் ஸமாபுஷ்கலா.

(4) ஜ்ஞாந பக்தி விரக்தீநாம் ஸமவாயஸ்வரூபிணீ
த்ரிதண்ட மண்டிதா மூர்த்திஸ் ஸேயம் ஜீயாத் சிரம் புவி.

(5) ஆஸேது சீதாசலமத்ர ப்ருத்வ்யாம்
ஸத்க்ருத்ய ப்ருந்தாநி பரச்சதாநி,
குர்வந்த ஏதே யதிஸார்வபௌமா:
ஸ்ரீபாஷ்யகாராத்த்வ விவர்த்தகாஸ்ஸ்யு:.

போலி வைணவர் பொய்யுரை மறுப்பு

(முன் தொடர்ச்சி)

'வரலாற்றில் பிறந்த வைணவம்' என்னும் சுவடியிலுள்ள அபத்தங்களைச் சென்றவிதழில் எடுத்துக்காட்டியதே போதும். ஆயினும் 'அதற்கு பதில் வரவில்லை. இதற்குப் பதில் வரவில்லை' என்று வீணான அட்டஹாஸம் செய்வராதலால் அவகாசமுள்ளபோதெல்லாம் அதிலுள்ள அஸம்பத்தங்களை யெடுத்துக்காட்டிக் களைந்தே திருகிறோம். நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்பற்றி இவர் எழுதியுள்ளார். "நீளா என்ற பெயர் கருநிறமுடையவள் என்ற பொருள் உடையது. இவளைத் தமிழ் நூல்கள் 'பின்னை' என்று குறிப்பிடுகின்றன. லக்ஷ்மி, பூதேவி இவர்களுக்குப் பின்வந்தவள் என்று பொருள். லக்ஷ்மியும் பூமியும் குறிப்பிட்ட அவதாரத்தோடு ஸம்பந்தம் உடையவரல்லர். பின்னை கண்ணனுடைய மாமன்மகள். ஆயர் மடமகள் எனப்படுபவள். ஏழுகாளைகளை வென்று இவளைக் கண்ணன் மணந்து கொண்டதாக ஆழ்வார் 'காம்பனைதோள் பின்னைக்கா ஏறுடன் ஏழ் செற்றதுவும்' என்று குறிப்பிடுகிறார். வடமொழிப் புராணங்களில் இவளுக்கு இடமில்லை" என்று. இங்கு நாம் இவரை இரண்டொரு கேள்விகளே கேட்கிறோம். வடமொழிப்புராணங்களையெல்லாம் பார்த்திருக்கிறீரா? அஷ்டாதச புராணங்களையும் பார்க்க வேண்டா; ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணாதிகளான சிற்சில புராணங்களையாவது பார்த்திருக்கிறீரா? இதிஹாஸ புராணங்களிலுள்ளவற்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறீரா?—இவ்விரண்டு கேள்விகளுக்கும் இவரிடம் நேர்மையான விடை எதிர்பார்க்க முடியாது. கண்ணபிரானுடைய திவ்யமஹிஷிகளில் மிகச் சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகிற ருக்மிணிப்பிராட்டியைப் பற்றின பாசுரங்கள் திவ்யப்பிரபந்தங்களில் இரண்டு மூன்றுக்கு மேலில்லை. நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்பற்றின பாசுரங்களோ வென்னில் நாலாயிரத்தில் நானூறு பாசுரங்களுக்குமேல் தேறும். கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் நப்பின்னை மனமுவந்த மஹிஷியாகக் கொள்ளப்பட்டதனால் ஆழ்வார்களில் இருவர் மூவர் தவிர மற்றையோரெல்லாரும் இவளைப் பற்றியே வாய்வெருவுகின்றார்கள். வேதாந்த தேசிகன் யாதவாப்யுதய காவ்யத்தில நாலாவது ஸர்க்கத்தில் (98) "திசாகஜாநாமிவ சாக்கராணும் ச்ருங்காக்ர நிர்பிந்ந சிலோச்சயாநாம் வ தாத்ருசா பஹுபலேந கண்டாந் நிபீட்ய லேபே பணிதேந நீலாம்." என்கிற ச்லோகத்தினால் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புணர்ந்த வரலாற்றைப் பணித்துள்ளார். அங்கு வ்யாக்யான கர்த்தாவான அப்பயதீக்ஷிதர், ஏறுதழுவிய கதையை விரிவாக எழுதி இக்கதை ஹரிவம்சத்திலுள்ளதாகப் பொறித்திருக்கிறார். 'ஏவம் ஹரி வம்சே கதா' என்பது அவருடைய வாக்கு. இதை நாம் இன்று புதிதாக எடுத்துக் காட்டுகிறோமல்லோம். நமது திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையிலும் நப்பின்னைப்பிராட்டியின் அவதார ரஹஸ்யம் முதலான தனிப்பட்ட நூல்களிலும் பலகால் விளக்கியுள்ளோம். அப்பய தீக்ஷிதர் இப்போலி வைணவர்க்கு ஆசார்ய ப்ராசார்ய பரமாசார்யர்களிலும் மேம்படப் போற்றத் தக்கவரல்லவா? அவர் தாம் காணாத கதையை எழுதிவைப்பரா? தேசிகன் தாமும் இதிஹாஸ புராணங்களில் காணாத வரலாற்றுக்கு ச்லோகமிடு

வாரா? நப்பின்னை கண்ணனுடைய மாமன் மகள் என்கிறுர் இவ்வக்னிஹோத்ரி. இவர் இதை எந்த ப்ரமாணம்கொண்டு தெரிந்து கொண்டார்? நாம் கேட்டவற்றுக்கு உடனடியாக விடைதருவாராயின் உலகம் உண்மையுணரும். இவர் தாம் எழுதுவதை வேதத்தினும் மேம்பட்டதாகக் கருதுகிறுர். இருளும் மருளுமே வடிவெடுத்த இவருடைய வாசகங்களில் ஒன்று கூட ஏற்கத் தக்க தன்றென்பதை நாம் விரிவுக்கஞ்சாமல் முதலித்துவருகிறோம். இவருடைய அபத்தக் களஞ்சியத்தில் இந்த வார்த்தைகளைக் கேண்மின்.

''பாஞ்சராத்ர ஆகமங்களில் வைகுந்தத்தில் லக்ஷ்மிக்கே பகவான் பக்கத்தில் இடம்சொல்லப்படுகிறது. ஏனைய இருவரும் லக்ஷ்மியின் அவதாரமானதால் இவர்களுக்கு அவதாரகாலத்தில் பூலோகத்தில் இடம் இருக்குமே தவிர வைகுந்தத்தில் இடம் ஏற்பட வாய்ப்பு இல்லை. கிருஷ்ணுவதாரத்தில் தோன்றிய நப்பின்னை வைகுந்தத்தில் எப்படி இடம் பெற்றிருக்க முடியும் என்பது புலப்படவில்லை'' என்று. இங்கு நாம் தெரிவிப்பவை ஒரு ப்ரமாணத்துக்கும் கட்டுப்படாத இவரை நோக்கியல்ல. உண்மையான பல வைணவமணிகட்குத் தோன்றியுள்ள கலக்கங்களைப் போக்குவதற்காகவேயாம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் இராகவன் ஸமுத்ர சரணுகதி செய்கின்ற வரலாற்றைக் கூறுகின்ற வால்மீகி பகவான் (யுத்த-21) ''பாஹும் புஜக போகாபம் உபதாய அரிஸூதந: அஞ்ஜலிம்.........ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:'' என்கிறுர். பெருமாள் தம்முடைய பாஹுவைத் தலையணையாகக் கொண்டு கடற்கரையிலே சயனித்தார் என்றபடி. இங்கு பாஹும் என்றதற்கு ஒரு விசேஷணமிடுகிறுர் முனிவர் ''புஜை: பரம நாரீணும் அபிம்ருஷ்டம் அநேகதா'' என்று. கண்ணபிரானுடைய பாஹுவுக்கு இந்த விசேஷணமிருந்தால் இந்தக் கேள்வி பிறவாது. ''பிறர் மக்களை மையன்மை செய்து தோளாவிட்டவரோடு திளைத்து நீ சொல்லப்படாதன செய்தாய்'' போன்ற பல பாசுரங்கள் கை கொடுக்கும். சக்கவர்த்தி திருமகனுருடைய பாஹுவைப் பற்றி உத்தரராம சரிதத்தில் பவபூதிமஹாகவி அற்புதமாக ஒரு ச்லோகம் இயற்றியுள்ளார். (அதாவது) ஆவிவாஹஸமயாத் க்ருஹே வநே சைசவே ததநு யௌவநே புந:, ஸ்வாபஹேது: அநுபாச்ரித: அந்யயா ராமபாஹுருபதாந மேஷ தே'' என்பது. பிராட்டி திருவயிறு வாய்த்தவளவில் தலைக்கு அணையிட்டுக் கொள்ளாமல் சயனித்திருந்த போது பெருமாள் தம்முடைய பாஹுவைத் தலையணையாகக் கொள்ளும்படி வேண்டி அவர் திருவாக்காலே சொல்லுகிற ச்லோகமாக அமைக்கப்பட்டது. இதில் ''அந்யயா அநுபாச்ரித: பாஹு:'' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட ராமபாஹுவுக்கு பரமநாரிணும் புஜை: அநேகதா அபிம்ருஷ்டத்வம் சொல்லுவது எங்ஙனே பொருந்துமென்னில்: இங்கு கோவிந்தராஜீய வ்யாக்யனத்தில் பெரிய திருமலை நம்பி பக்கலில் நம் பாஷ்யகாரர் கேட்டருளின அர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது காண்க. இராமபிரான் ''ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்'' என்று சொல்லிக் கொண்டாலும் 'தத்ஸர்வம் தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி'' என்று வரம்பெற்ற வால்மீகி பகவான் உண்மையை அறிந்தவராகையாலும் அயோத்யா காண்ட உபக்ரமத்தில் ''ஸஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:, அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:'' என்று தமது வாக்காலே ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருந்தலானும்

இங்கு இங்ஙனே வ்யாக்யானம் செய்ததில் தவறொன்றுமில்லை. "பரம நாரீணாம்" என்றது கபிஞ்ஜலாதிகரண ந்யாயத்தாலே மூன்று திவ்யமஹிஷிகளைக் குறித்தே தீரும். அவர்கள் தாம் ஸ்ரீ பூமி நீளா தேவிகள். இவர்களுடைய புஜங்களாலே தடவிக் கொடுக்கப்பட்டவை என்று கோவிந்தராஜர் விவரிக்கிறார். நம்மாழ்வார் இம் மூவரையும் சேர்த்து அநுபவித்துப்பேசின பாசுரங்களைக் காட்டுகிறோம். திருவிருத்தத்தில் மூன்றாவது பாசுரம் "குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவும் நிழல்போல்வனர் கண்டு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்" என்பதாம். திருவாய்மொழியில் 'உடனமர் காதல்மகளிர் திருமகள் மண்மகள் ஆயர் மடமகள்' 'கூந்தல் மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன் தன்னை' என்றிப்படிப் பலவிருந்தாலும் ஒன்றிரண்டு காட்டினோம் நீளாதேவியை 'குழற்கோவலர் மடப்பாவை' என்றும் 'ஆயர் மடமகள்' என்றும் 'குலவாயர் கொழுந்து' என்றுமுள்ள சொற்களாலேயே ஆழ்வார் குறிப்பிடுவதன் கருத்தை இவர் அறியப் பிறந்திலர். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் "விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷா ஆத்மநஸ்தநூம். ராகவத்வே அபவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ண ஜந்மநி" இத்யாதி ச்லோகங்கள் கோடி காட்டப்பட்டவை. ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியே ஜநகாத்மஜையாக அவதரித்தாள். பூமிப் பிராட்டியே ஆண்டாளாக அவதரித்தாள். இதை வேதாந்த தேசிகன் கோதாஸ்துதியில் "ஸாக்ஷாத் க்ஷமாம் கருணயா கமலாமிவாந்யாம்" என்கிற ச்லோகத்தினால் மூதலித்தார். அதில் பல ச்லோகங்களில் ஆண்டாளை "வஸுதே!" என்றே ஸம்போதிக்கிறார். நப்பின்னைப் பிராட்டி நீளாதேவியின் அம்சமாகத் தோன்றினது கொண்டே "நீலாதுலேந ஸத்ருசீ கில ருக்மிணீ ச" என்று கூரத்தாழ்வானும் "நீளா துங்கஸ்தநகிரிதடீ ஸுப்தம்" என்று பட்டரும் யாதவாப்யுதயத்தில் தேசிகனும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆயர்மடமகளான நப்பின்னைப் பிராட்டி பரமபதத்திற் சென்று நீளையாக ஆகிவிட்டதாக ஒருவரும் சொல்லவில்லை. பரமபதத்திலிருந்த நீளாதேவி இங்கு ஆயர் மடமகளாக அதாவது நப்பின்னையாக அவதரித்தாள் என்றே சொல்லுவது. இவளிடத்தில் பெரியபிராட்டியாருடைய அம்சமும் பொருந்தியிருப்பது கொண்டே திருப்பாவையில் ஆண்டாள். "நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயிலெழாய்" என்றருளிச் செய்தாள். ஆக, நீளா என்கிற திருநாமத்தின் ஸ்தானத்திலேயே ஆயர் மடமகள், குலவாயர் கொழுந்து இத்யாதி திருநாமங்கள் அருளிச்செயல்களில் வழங்குவனவென்று தெளிக.

எம்பெருமானுடைய திவ்ய மஹிஷிகளில் நீளா என்னும் பெயரையுடைய ஒரு வ்யக்தி அடியோடு கிடையாது என்கிறாரா இவர்? அல்லது நப்பின்னையாகத் திருவவதாரம் செய்தவள் நீளாதேவியல்லள் என்கிறாரா? இரண்டும் சொல்ல முடியாது. வைதிக கோஷ்டிகளில் அநாதிகாலமாக புருஷ ஸூக்தம், ஸ்ரீ ஸூக்தம், பூ ஸூக்தம், நீளா ஸூக்தம் என்கிற நான்கு ஸூக்தங்கள் ஓதப்பட்டு வருகின்றன. எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் "ஏவம்பூத பூமி நீளா நாயக!" என்று எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறார். (இடையில் ஒரு சிறு விஷயம்) எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் ஒன்பது என்று வேதாந்த தேசிகன்

அருளிச் செய்கிறார். ஒன்பது என்று மொத்தமாகச் சொல்லிவிடவில்லை. ஒவ்வொன்றின் திருநாமத்தையும் தவிப்பட நிர்தேசிக்கிறார். ஸ்வாமி காலத்திலிருந்து நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் பங்குனி உத்தரத்தன்று அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள்வரையில் கத்யத்ரயம் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது. ஸ்வாமி காலத்திலேயே இருந்த எங்களாழ்வான் சரணாகதிகத்ய வ்யாக்யானம் ஸாதித்திருக்கிறார். ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டரும் ஸாதித்திருக்கிறார். ஆச்சான்பிள்ளையும் வேதாந்த தேசிகனும் மூன்று கத்யங்களுக்கும் வ்யாக்யானமிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த கத்யத்ரயம் எம்பெருமானார் அருளியதா அன்று என்கிற விப்ரதிபத்தி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகில் இதுகாறும் தோன்றியதில்லை. திடீரென்று இவர் தோன்றி "ஸ்ரீ ராமாநுஜர் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிற கத்யம்" என்றெழுதிவிட்டால் இவரைப் "பித்துக் கொள்ளி" என்றல்லது வேறு என்ன சொல்லலாகும்? "ஆர்ஷ க்ரந்தங்களில் எது எது உமக்கு ப்ரமாணம்? ஆசார்ய க்ரந்தங்களில் எது எது உமக்கு ப்ரமாணம்?" என்று கேட்டால் வாய்திறக்க வழியுண்டோ இவர்க்கு? "முகமஸ்தீதி பாஷணம்" என்றும் "பாணிரஸ்தீதி லேகநம்" என்றும் சொல்லுவதுண்டு வாயில் வந்தபடி பேசிவிட வேண்டியது, கை போனபடி எழுதிவிட வேண்டியது என்கிற முறையில்தானே இவர் பேசுவதும் எழுதுவதும். இனி நீளா தேவியைப் பற்றித் தலைக்கட்டுவோம். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருவடிகளில் ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்டு உய்ந்தவரான கூரத்தாழ்வான் தமது ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் ஸ்ரீ வைகுண்டாநுபவம் செய்யுமடைவில் "தேவ்யா ச்ரியா ஸஹ வஸந்தம் அநந்த போகே புஞ்ஜீய ஸாஞ்ஜலி: அஸங்குசிதாக்ஷி பக்ஷ்மா" என்று பெரியபிராட்டியாரை அநுபவித்து உடனே பூமிப் பிராட்டியையும் நீளாதேவியையும் தனித்தனி ச்லோகங்களாலே அநுபவிக்கிறார். இவருடைய திருக்குமாரரான பட்டரும் ஸ்ரீ குணரத்ன கோசத்திலே "யத் தூரே மநஸ:" என்கிற ச்லோகத்தினால் பெரிய பிராட்டியாருக்காகவே ஸ்ரீ வைகுண்டம் அமைந்ததாக அருளிச்செய்து மேலே "தேவி த்வாமநு நீலயா ஸஹ மஹீ,தேவ்யஸ் ஸஹஸ்ரம் ததா யாபிஸ் த்வம் ஸ்தந பாஹு த்ருஷ்டிபிரிவ ஸ்வாபி:ப்ரியம் ச்லாகஸே" என்றருளிச் செய்துள்ளார். ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கே வேதத்தில் இடமில்லை என்கிறார் போலிவைணவர். இவர்க்கு முடிவாகச் சொல்லுகிறேன். நம்முடைய க்ருஷ்ணயஜுர் வேதத்தில் ஆறாவது காண்டத் தொடக்கத்தில் "கோ ஹி தத் வேத யத்யமுஷ்மிந் லோகே அஸ்தி வா ந வேதி" என்றோதப் படுகிறது. இதன் பொருள் அநாயாஸமாக யாவரும் அறியக்கூடியது. இஹ லோக பொழிய பரலோகமென்று ஒன்று உண்டென்று யார் கண்டார்? என்கிறது. அதன்படி பரமபதத்துக்கே வேதத்தில் இடமில்லாத போது எம்பெருமானுக்கோ மஹிஷிகளுக்கோ இடம் எங்கே கிடைக்கும்?

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குடும்பத்தில், அதிலும் வ்யபதிஷ்ட குடும்பத்தில் தோன்றினவர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகம் முழுவதும் வயிறுபிடிக்கும்படியான அபசப்தங்களை நிரப்பி வெளியிட்டுள்ள ஒரு சுவடியைப் பொருள்படுத்தி நம்முடைய அருமருந்தான காலத்தை வீணாக்குவதுபற்றி அடிக்கடி நாம் வருந்த நேர்கின்றது. மது பானத்துக்கு மக்ஷிகா நிரஸனமும் ஆவச்யகமாகையாலே இதுவும் கைங்கர்யத்தில் சேருமென்றே நினைக்கிறோம். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் 'ஸப்தபங்கீ' என்று ஒன்று எடுத்துக் காட்டுகிறார். அந்த மதம் எங்கிருக்கிறதென்று நெடுநாள் ஆலோசித்து வந்தோம். திருக்குடந்தையிலிருப்பதாக அறிகின்றோம். (தொடரும்)

அபூர்வார்த்த ரத்னநிதி

(முன் தொடர்ச்சி)

62. எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும்

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த நான்முகன் திருவந்தாதியில் முப்பத்தெட்டாம் பாசுரமான *அழைப்பில் மணிசரை என்ற பாசுரத்தின் பின்னடிகள் "எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போ தொழியுமழைப்பு" என்பவாம். இப்பின்னடிகளே முக்கியமானவை. திருவாய்மொழியில் (1-1-5) "அவரவர் தமதமதறிவறிவகைவகை அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள் அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர் அவரவர் விதிவழி அடைய நின்றனரே" என்ற பாசுரத்தின் பொருளைத் தெரிந்துகொண்டபின் இப்பாட்டின் பொருள் நன்கு நெஞ்சில் பதியும். அப்பாசுரத்தின் கருத்தாவது—பலவகைப் பயன்களை விரும்புகின்ற உலகத்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் ருசிக்குத் தக்கபடி பிரமன், சிவன், இந்திரன் என்றுள்ள பலபல தெய்வங்களை ஆச்ரயிக்கின்றனர்; அத்தெய்வங்கள் இவர்கள் விரும்பிய பலன்களைக் கொடுக்கக் குறையில்லை; ஏனென்ருல் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீமன் நாராயணன் அத்தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பதனுல் அந்த மாஹாத்மியந்தினுல் அத்தெய்வங்கள் பலன் கொடுக்கும் சக்தியுடையவவாக ஆய்விடுகின்றன என்க. ஆகவே எம்பெருமானுடைய ஆவேசத்தினுல்தான் ஸாமாந்ய தெய்வங்களெல்லாம் தங்களைப்பற்றின அபேக்ஷகர்களுக்கு அந்தந்த ப்ரயோஜனங்களை அளிக்கின்றனவென்றதாயிற்று.

இப்பாட்டின் கருத்தே திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தில் விளங்குகிறது. (உகைக்குமேல்) உகைத்தலாவது உபேக்ஷித்தல்; தேவதாந்தரங்களிடத்தில் தான் ஆவேசியாத பக்ஷத்தில் என்றபடி. எத்தேவர் வாலாட்டும்—பிரமன் உலகங்களைப் படைத்தானென்றும், சிவன் திரிபுரமெரித்தானென்றும், இந்திரன் வ்ருத்ராஸுர வதம் பண்ணினுனென்றும் இப்படிப் பல தெய்வங்களைக் குறித்துப் பேசுவதெல்லாம் தெரியுமே; எம்பெருமான் அநுப்ரவேசித்திராவிடில் ஒரு தெய்வமாவது ஒரு காரியமாவது செய்திருக்க முடியுமோ? என்றவாறு. "வாலாட்டும்" என்றது உலக வழக்கச் சொல்லின் அநுகாரம். அஹங்காரப்படுகிறவனை "வாலாட்டுகிருன்" என்பது வழக்கம். "எவ்வாறு செய்கையும்"—அந்தணர்கள் யஜ்ஞ யாகங்களை அநுஷ்டித்து "இந்த்ராய ஸ்வாஹா, ஸோமாய ஸ்வாஹா" என்றிப்படிச் சொல்லி ஹவிஸ்ஸை அளிப்பதெல்லாம் அந்தர்யாமித்வேந எம்பெருமானை உத்தேசித்தேயன்றோ! அந்த இந்திரன் முதலிய தெய்வங்களில் எம்பெருமான் உள்ளுறைகின்றிலனுயின் அத்தெய்வங்களை நோக்கி "ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா" என்று சொல்லிச் செய்வது ஒன்றுமில்லையாகும். அழைப்பு—"இந்த்ராகச்ச ஹரிவ ஆகச்ச மேதாதிதே" (தைத்திரீய ஆரண்யகம் முதல் ப்ரச்நம்) என்றும் "ப்ரஹ்மாண மாவாஹயாமி, வருண மாவாஹயாமி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேவதாந்தரங்களை யழைப்பதும் ஒய்ந்து விடும் என்கை.

63. எம்பெருமானுர் அபயப்ரதானம்

ஸ்ரீராமாயணத்தில் அபயப்ரதானமென்பது ஒரு கெட்டம். விபீஷணுழ்வான் மிகுந்த ஆர்த்தியோடு கடற்கரையிலே வந்து சரணுகதி செய்தபோது ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் முதலானேர் அவனை அங்கீகரிக்கலாகாதென்று வலிதாக ஆக்ஷேபித்த காலத்தில் அவனுடைய வுள்ளம் சாலவுமஞ்சிக் கிடந்தது. அச்சமயத்தில் பெருமாள் அவனுக்கு அபய மளித்தார். அப்போது பெருமாளருளிச் செய்த "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்கிற சரமச்லோகத்திலே 'அபயம் ததாமி' என்கிற வாக்கியமிருப்பதனுல் அந்த கெட்டம் அபயப்ரதாந கெட்டமென்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர் ஒருநாள் ஒரு பெரிய திருவோலக்கத்திலே அந்த கெட்டத்தை மிக விரிவாக உபந்யஸித்தருளா நின்ருர். "த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கத:" என்கிறபடியே புறம்புண்டானபற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விட்டு விபீஷணுழ்வான் "ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே, நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்த்திதம்" என்று சொல்லி வானர முதலிகளைப் ப்ரார்த்திக்க, அவர்கள் இவ்விபீஷணனை அநுகூலனுகக் கொள்ளாமல் ப்ரதிகூலனுகவே கொண்டு அவன்மீது கற்களை விட்டெறிவது, பெருமாளிடம் ஆக்ஷேபிப்பது முதலாகப் பல தீமைகளை யிழைக்கத் தொடங்கினுர்கள்—என்னுமிவ்விஷயத்தை ஸ்வாமி உபந்யஸித்தருளா நிற்கையில் அப்போது ஆனந்தமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவரான பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் கோஷ்டியில் நின்று எழுந்து விக்கிவிக்கியழுது தம்முடைய வொரு பெரிய ஸந்தேஹத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து அதைப் பரிஹரித்தருளினுலொழிய மேலே கதை கேட்க விருப்பமில்லாமையைக் கூறி நின்ருர்.

அவர் விஜ்ஞாபித்த ஸந்தேஹமாவது—"விபீஷணுழ்வான் உண்மையான பரமபக்தன்; அவனுக்கு ஆர்த்தி முதலிய அதிகார பூர்த்தியில் யாதொரு குறையுமில்லை; ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமும் கபடமாகவல்லாமல் உண்மையாகவே உண்டாகி நெஞ்சுகனிந்த பக்தியுடன் வந்து சேர்ந்த இவனுக்கே பகவத் கோஷ்டியில் ப்ரவேசம் எளிதாகக் கிடைக்கவில்லை யென்றும், பகவானுக்கு அந்தரங்க மந்திரிகளாக இருந்தவர்களால் மிகுந்த பரிபவமும் ஆக்ஷேபமும் விளைந்தன வென்றும் கண்டால், அவ்விபீஷணுழ்வானுடைய அதிகாரத்தில் நூற்றிலொன்றுகூட இல்லாத எம்போலியர்க்கு பகவதங்கீகாரத்தைக் கனவில் கூடக் காண்பதற்கு ப்ரஸக்தியில்லையன்ரே; ஆகவே எம்போலியர் உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டோ இல்லையோ! என்று நெஞ்சு தளும்பி நிற்கின்றது" என்பதாக.

இது எல்லோருக்குமே ஜனிக்கவேண்டிய ஸந்தேஹந்தான். ஆனுல் அந்த ஸமயத்தில் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸரொருவர்க்கே ஜனித்தது. இந்த ஸந்தேஹத்திற்குப் பரிஹாரமுறை என்னவென்று தெரிந்துகொள்ள ஒவ்வொருவரும் குதூஹலங்கொள்ள வேண்டியதே யாகும். கேண்மின். எம்பெருமானுர் உடனே அவர்க்குப் பரமத்ருப்திகரமாகப் பணித்த ஸமாதானம் யாதெனில்; விபீஷணுழ்வானைப் போலே நாம் எம்பெருமானைப் பற்றினுலன்ரே இப்படி ஸந்தேஹித்து இடிவிழுந்து நிற்கவேண்டும். நாம் எம்பெருமான் கைபார்த்

திருக்கு மவர்களல்லோங்காணும்; உமக்கு நானுண்டு, எனக்குப் பெரிய நம்பி யுண்டு............''

இதன் கருத்தாவது. எம்பெருமான் மோக்ஷமளிக்கவும் வல்லவன், மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளவும் வல்லவன். நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களுக்குப்பொதுவான ஸ்வாதந்திரிய முடையவனுகையாலே அவனைப் பற்றினுர்க்கு நெஞ்சு தளும்பியே கிடக்க நேரும். அவனைப் போலன்றிக்கே அநுக்ரஹமே வடிவெடுத்த ஆசாரியர் களைப் பற்றினுர்க்கு ஸந்தேஹ சந்தமுமின்றிக்கே மார்விலே கைவைத்து உறங் கலாம்படியிருக்கும் என்கை. இவ்வர்த்தம் மஹர்ஷிகளின் வசனத்தாலும் தேறி நின்றது. * ஸித்திர் பவதி வா நேதி ஸம்சயோச்யுத ஸேவிநாம், ந ஸம்சயோஸ்தி தத்பக்தபரிசர்யா ரதாத்மநாம் * என்கிற ப்ரமாணத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது. இதன் பொருள்; எம்பெருமானைப் பற்றினுர்க்கு ஸத்கதி ப்ராப்தியாகிற ஸித்தி யுண்டோ இல்லையோ என்கிற ஸந்தேஹமுள்ளது; தத் பக்தர்களாகிற பாகவதர் களைப் பற்றினுர்க்கு அப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹம் உதிக்கவே மாட்டாது என்பதாம்.

இங்ஙனே அவரவர்கள் தம் தம் ஆசாரியர்களைப் பணிந்து உஜ்ஜீவித்த லென்பது இருக்கச் செய்தேயும் *தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி நாந்யத்ர* என்று பூருவர்கள் ஒருபிடருக நிஷ்கர்ஷித்திருக்கையாலே ஆசார்ய ரென்கிற சொல்லுக்குப் பொருளாயிருக்குந் தன்மை எம்பெருமானு ரொருவர்க்கே உரித்தாகவுள்ளதாதலால் அவருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தை அநுதிநமும் சிந்தித்திருப்பார்க்கு விசாரலேசமுமில்லை யென்று தெளிவது.

64. ஏசநின்ற வெம்பெருமான் எவ்வுள்கிடந்தானே

திருமங்கையாழ்வார் திருவெவ்வுளூரெம்பெருமானை அநுபவிக்கும் பதிகத் தில் (பெரிய திருமொழி 2-2) "வேயினன்ன தோள்மடவார் வெண்ணெயுண்டானிவ னென்று ஏச நின்ற எம்பெருமான்'' என்றருளிச் செய்கிருர். பழிப்பதும் பரிஹஸிப் பதும் ஏசுவதாகும். எம்பெருமானை அவிவேகிகள் பரிஹஸித்தாலும் பரமபக்தர் கள் அதை அநுவதிப்பதும் பிசகல்லவா? ஆண்டாள் தனது திருமொழியில் (12-8) "கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்ருன் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்ருன் பற்றி உரலிடையாப்பு முண்டான்'' என்றருளிச் செய்து உடனே "பாவிகாளுங் களுக் கேச்சுக் கொலோ'' என்கிருள். 'கண்ணபிரான் கற்றினம் மேய்த்தது முத லானவற்றை நாங்கள் குணமாக நினைத்து உள்குழையாநிற்க இதெல்லாம் பிறர்க்கு ஏசுதற்கிடமாவதே!' என்று வருந்திப் பேசுகிறபடியிது. அப்படியிருக்க 'ஏச நின்ற எம்பெருமான்' என்று முத்திரையிட்டுப் பேசலாமோ ஆழ்வார்? என்ற கேள்வி பிறக்கும். *பாவிகாளுங்களுக் கேச்சுக்கொலோ என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி. ''நீங்கள் ஏதேனும் சிசுபாலன் பிறந்த லக்னத்தில் பிறந்தீர்களோ?'' என்பது. இதன் ஆழ்ந்த கருத்தை அறிவதரிது. எம்பெருமானுடைய செய்கைகளைப் பரமபக்தர்களும் பேசுகிருர்கள், சிசுபாலஜ்ஞாதி களும் பேசுகிருர்கள், பேச்சில் சிறிதும் வாசியில்லை. பாவபந்தத்தில்தான் வாசி. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் *ஏசியே யாயினும் ஈன்துழாய் மாயனையே பேசியே போக்காய் பிழை* என்கிருர். இதுவொரு அற்புதமான அருளிச்செயல்.

பக்தர்களுக்கு ஏச வேண்டுமென்கிற எண்ணம் சிறிதுமிராது. அவர்களின் ஏச்சுப் பேச்சும் துதிப்பேச்சோடொக்குமத்தனை. திருவாய்மொழியில் (6-2) *மின்னிடை மடவார் பதிகத்தின் நிகமனப்பாசுரம் மிக வாச்சரியமானது. *ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால் அன்று வெண்ணெய் வார்த்தையுள் சீற்றமுண்டழு கூத்தவப்பன்* என்றருளிச் செய்து, உடனே *குருகூர்ச்சடகோபன் ஏத்திய தமிழ்மாலை என்கிறார். ஏசிய தமிழ்மாலையைத்தான் ஏத்திய தமிழ்மாலை' என்றார். ஆக பக்தர்களின் ஏசுதலும் ஏத்துதலும் பர்யாயமத்தனை. *புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோ மிகழோம்* என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்திற்கு நம்முடைய திவ்யார்த்த தீபிகையை விரியக்கண்டு களிப்பது.

65. ஏதலர் முன்னா என் நினைந்திருந்தாய்

ஆழ்வார் தாமான தன்மையில் பேசுவது தவிர தலைமகள் பாசுரமாகவும் தாய்பாசுரமாகவும் தோழிபாசுரமாகவும் பேசியுள்ளார் என்பதை பகவத் விஷய ரஸிகர்களறிவர். இது நம்மாழ்வார்க்கும் திருமங்கையாழ்வார்க்கு மொக்கும். திருமங்கையாழ்வார் தமது திருமொழியில் (2-7) திருவிட வெந்தைப் பதிகத்தில் ஐந்தாவது பாசுரத்தில் "ஏதலர் முன்னா வென் நினைந்திருந்தாய் இடவெந்தை யெந்தை பிரானே" என்கிறார். (ஏதலர்-பகைவர்) இதனால் அவர் தமக்குச் சில சத்ருக்களுள்ளார் போலத்தெரிகிறது. நம்மாழ்வார் தலைமகள் பாசுரமாகப் பேசும் பதிகத்தில் (திருவாய்மொழி 8-2-1) "நங்கள் வரிவளையாயங்காளோ நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி" என்பதனால் தலைமகளான தனக்குச் சில சத்துருக்கள் இருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. தாய் பாசுரமான *கடல்ஞாலம் செய்தேனும் பதிகத்தில் "உற்றீர்கட் கென்சொல்லிச் சொல்லுகேன் யான்" என்பதனால் சிலரை உறவினராகக் கொள்ளப்படுவது காட்டப்பட்டது. தலைமகள் பாசுரமான *மல்லிகை கமழ் தென்றலில் "யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமாரும் என்கிற பாசுரத்தினால் தனக்கு உறவு முறையார் உள்ளதாகக் காட்டப்படுகிறது. ஆக இப்பாசுரங்களினால் தாயானவள் தனக்குச் சில பகைவரும் சில உறவினரும் உள்ளதாகவும், மகளானவள் தனக்குச் சில பகைவரும் சில உறவினரும் உள்ளதாகவும் காட்டினதாகத் தெரிகிறது. தாயாகவும் மகளாகவும் பேசுவது ஆழ்வார் தாமேயாயினும் "ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர்" என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீ ஸூக்தியின்படி பாவபந்தத்தில் வாசியைக் காட்டுவதற்காகவே தாய் பாசுரமென்றும் மகள் பாசுரமென்றும் அவதரித்திருப்பதால் தாயான ஸமாதியில் பகைவர் யார் உறவினர் யார் என்பதையும், தலைமகளான ஸமாதியில் பகைவர் யார் உறவினர் யார் என்பதையும் நாம் பகுத்தறிய வேண்டியது அவசியமாகும். இது தன்னை ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரரே விளங்கவைக்கிறார். "தாயாரேதலர் உற்றீர்களென்னும் ஸாத்ய ஸித்த ஸாதந நிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத் துணையென்னும் ஸித்தஸாதந ஸாத்யபரரை." (இரண்டாம் ப்ரகரணம்.) இதன் கருத்தாவது. தாயானவள் "செய்த்தலை எழுநாற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்து கொள்ள" என்றநுஸந்தித்து பதற்றத்தை ஸஹியாதவளாகையாலே

பதற்றந்தைக் காட்டுகின்ற ஸாத்யோபாய பரரை சத்ருக்களாகவும் பதற்றத்தைக் கொள்ளாதே ஸித்தோபாய நிஷ்டையிலுள்ளவர்களை உறவினராகவும் கொள்கிருள். இதற்கு நேர் விபரீதமான நிலைமை தலைமகளுடையது. சுருங்கச் சொல்லில் அத்யவஸாயத்தின் திடமான தன்மையைத் தாய்பாசுரம் விளக்கும், பதற்றத்தில் ஊற்றத்தை மகள் பாசுரம் விளக்குமென்க. இதை யுட்கொண்டே பிள்ளை லோகாசாரியர் முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணத் தொடக்கத்தில் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமானவற்றைச் சொல்லும் சூர்ணையில் "பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும் பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும்" என்று சேராச்சேர்த்தியான இரண்டையும் சேர்த்துப் பேசினர். பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கும் நிலைமை தாயினுடையது. பேற்றுக்கு த்வரிக்கும் நிலைமை மகளுடையது.

66. 'ஏபாவம் பரமே' என்ற பாசுரத்தின் பொருள்

இது திருவாய்மொழியில் (2—2—2) பாசுரத் தொடக்கம். "திண்ணிதா மாறன் திருமால் பரத்துவத்தை நண்ணியவதாரத்தே நன்குரைத்த வண்ணம்" என்ற திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படியே ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் பரத்வத்தை உபதேசிக்கிற பதிகமிது. விஷயத்தை உகந்து சொல்லுவதற்கு முன்னே "ஏ பாவம் பரமே" என்று ஆழ்வார் தம் முடிமேல் மோதிக்கொள்வதைக் குறிக்கொள்ளவேணும். மாணிக்கத்திற்கும் களிமண்ணுக்குமுள்ள வாசியை ஒருவன் எடுத்துரைக்க வேணுமோ? அவரவர்கள் அநாயாஸமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயத்தையும் நான் எடுத்துக்கூற வேண்டும்படி யாவதே! என்கிற வருத்தத்தைக் காட்டுமிது. 'பரமே' என்பதற்கு எனக்கிது தலைச் சுமையாவதே என்பது பொருள். எம்பெருமானை அநுபவிப்பதற்கென்று பிறந்த எனக்கு மூடர்களைத் தேற்ற வேண்டுவதும் ஒரு தலைச்சுமையாக வந்து நிற்கின்றதே என்கிற வருத்தத்தைக் காட்டுகிறபடி. "பகவத் குணநுபவம் பண்ணுகை யொழிய இது நமக்கு பரமாவதே" என்பது ஈடு.

67. "ஏபாவம் பயனன்றுகிலும் சேராது"

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளுமாகில் ஏபாவம் பயனன்றுகிலும் சேராது." என்பது ஒரு சூர்ணை. (மூன்றும் ப்ரகரணம் 57) ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொண்ட ஆழ்வாருடைய கருணையின் நிர்ஹேதுகத்வத்தை நிரூபித்த நளுபடைவிலுள்ள சூர்ணிகை இது. இழே நண்ணுதார் மெய்யிலூரன் ஆசை, இத்யாதி சூர்ணையில் "...... ......வம்மின் விரோதமினச் சொல் எவ்வுயிர்க்குமறியவென்று அடைவுகெட அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்த புத்தியும் அநர்த்தம் கண்டு ஆற்றுமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இதனால் ஆழ்வார் அடைவிலே உபதேசித்தருள வில்லையென்றும் உபதேசங்கேட்ட சிஷ்யர்கள் அடைவிலே நின்றவர்களல்லர் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. உபநிஷத்தில் "பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்......தத் விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்" என்கிறபடியே

சிஷ்யர்கள் உபஸந்தி பண்ணினதாகவும் (அதே உபநிஷத்தில் மேலே) "ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம்'' என்று ஓதினபடியே ஆழ்வாரும் அடைவிலே நின்று உபதேசித்ததாகவும் கொள்ளலாகாதோ என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக மேலே குறித்த சூர்ணிகை அவதரித்தது. ஆழ்வார் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில் உபதேசம் கேட்டவர்கள் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாகில் 'ஏபாவம் பரமே'' என்கிற ஆழ்வார் பாசுரமும் "பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும்'' என்கிற மதுரகவி யாழ்வாரின் பாசுரமும் பொருந்தாது என்பது சூர்ணையின் பொருள். இதிலிருந்து ஆழ்வார் ப்ரஹ்மநிஷ்டரல்லரோ என்ற கேள்வி பிறக்கும். "ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்'' என்கிற ச்ருதிவாக்யம் எவ்விடத்திலுள்ளது, அது எதற்காக ஓதப்பட்டது? என்பதை ஆழ்ந்து நோக்கினல் இந்தக் கேள்வி பிறவாது. ஆழ்வார் அடைவுதப்பாத சிஷ்யர்களால் உபஸத்திபண்ணப்பட்ட ப்ரஹ்ம நிஷ்டரல்லர், நிர்ஹேதுக க்ருபாசாலியான ப்ரஹ்மநிஷ்டர் என்பது தேர்ந்த பொருள். ஆக நிர்வேதமில்லாதாரும் அநுவ்ருத்தியில்லாதாருமான ஸப்ஸாரிகளுக்கு ஆழ்வார் உபதேசித்தது தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே என்பது தேறிற்று.

68. ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னுதிரங்கி

திருமங்கையாழ்வார் தமது திருமொழியில் ஐந்தாம்பத்தில் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கு மங்களாசாஸனமாக ஐந்து பதிகங்கள் இட்டருளுகிறார். அவற்றுள் கடைப்பதிகம் *ஏழையேதலன் என்பது. இதில் நிகமனப் பாசுரம் ஒன்றொழிய மற்ற ஒன்பது பாசுரங்களில் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்கான ஒன்பது புருஷர்களின் பெருமை கூறப்படுகின்றது. *ஏழையே தலன் கீழ்மகன் என்னுதிரங்கி என்கிற முதற்பாசுரத்தில் குஹப்பெருமாளுடைய விஷயீகாரம் பகரப்படுகிறது. அதில் ஏழையென்றது, ஏதலனென்னுது, கீழ்மகன் என்னுது இரங்கி இன்னருள் சுரந்து என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி ஸன்னிவேசம் உள் குழைந்தநுபவிக்கத் தக்கது. "க்ஷத்ரிய ஜாதியில் ஸூர்ய குலத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் திருவவதரித்தவனும் சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரனும் ஸகலைச்வர்ய ஸம்பந்நனும் மஹாபுத்திமானும் பகைவரிடத்தும் அன்புகொள்பவனுமான இராமபிரான் குஹனை நோக்குங்கால், இவன் இழிவான வேடச் சாதியனென்றும், அதனுல் பகுத்தறிவில்லாத அவிவேகி யென்றும், அச்சாதிக்கு இயல்பான கொடுமைக் குணத்தினுல் எல்லாவுயிர்களோடும் பகைமை கொள்பவனென்றும் இகழ்ச்சிகொள்ள வேண்டியது ப்ராப்தமாயிருந்தும் அங்ஙனம் இகழ்ச்சி கொள்ளாது தனது பெருமைக் குணங்களையும் பாராமல் அவனுடன் கலந்து பரிமாறின கருணையை மிகவும் பாராட்டி யெடுத்துக்கூறி, 'அவ்வாறே அடியேனிடமுள்ள இழிகுணங்களையும் பொருள் செய்யாது என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வன் எம்பெருமான்' என்னும் நம்பிக்கை கொண்டு தாம் அவன் திருவடிகளிற் சரண்புகுந்தமையை வெளியிடுகிறார் ஆழ்வார். ஏழை என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'தரித்திரன்' என்னும் பொருளை ஸாமாந்யமாக உலகமுணரும். ஆனல் அறிவில்லாதவனையே ஏழை என்பது நூற்கொள்கை. "நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை அஃதுடைமை, பண்ணப்பணைத்த பெருஞ் செல்வம்.'' என்பது குறளாதலால் அறிவின்மையையே ஏழ்மையாகக் கொள்வது சிறக்கும்.

69. ஏத்துகின்றோம் நாத்தழும்ப இராமன் திருநாமம்

திருமங்கையாழ்வார் திருமொழியில் பத்தாம்பத்தில் மூன்றும் பதிகத் தொடக்கமிது. இதற்குக் கீழே சென்ற இரண்டாம் பதிகமும் இப்பதிகமும் பரம விலக்ஷணமானவை. கீழே 'ஒரு நல் சுற்றம்' என்னும் முதல் திரு மொழியில் ஆழ்வார்க்கு இக்கொடுவுலகத்திலின்றும் நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்திற்குச் செல்லவேணுமென்னும் விருப்பம் கிளர்ந்து, 'எம்பெருமான் இனி நம்முடைய அபிமதத்தைத் தலைக்கட்டியல்லது நில்லான்' என்கிற நிச்சயமும் தோன்றிப் பரமபதத்திற்குப் பயணம் புறப்படுவ தாகவே பாரிப்புக்கொண்டு, பிறந்தகத்தில் நின்றும் புக்ககம் போகப் புறப்படு கின்ற பெண்பிள்ளை தான் நெடுநாள் வசித்தவிடத்திலே தன்னோடு மிகவும் முகம் பழகியிருந்த பரமப்ரேமாஸ்பதமான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்று பணிந்து நங்காய்! நான் போய்வருகிறேன்; மாதே! நான் போய்வருகிறேன், என்று சொல்லி வருதற்குச் சில குறடுகள் ஏறியிறங்குமா போலே ஆழ்வாரும் தம் புக்ககமாகிய பரம பதத்தின் பயணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தமது மிக்க ஈடுபாட்டிற்கிடமான சில திருப்பதிகளிலே சொல்லிக் கொள்வதாக நுழைந்து புறப்பட்டார்.

பெண்பிள்ளை விவாஹக் கோலங்கள் செய்து கொண்டு தன்னுலாகக் கூடிய ஸந்நாஹங்களெல்லாம் செய்து முடித்தாலும் தாலிகட்டுமவன் தகவிலனுமாகில் அந்த ஸந்நாஹமெல்லாம் பழுதேயாமாபோலே இன்னமும் இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டு லோகோஜ் ஜீவநமாகப் பல பாசுரங்கள் பாடுவிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான் இவருடைய அபிமதத்தைச் செய்து தலைக்கட்டாதே தன்னுடைய திவ்யாவதார சேஷ்டிதங்களையே அநுபாவ்யமாகக் காட்டிக் கொடுத்தான். அவற் றிலே, இலங்கைப் போர்க்களத்தில் இராவணன் உயிர் துறக்குமளவாய், மாண்டு போனவர்களில் மிகுந்திருந்த அரக்கர்களும் தங்கள் தங்கள் பிராணனுக்கு மன்றாடு மளவான நிலைமையில் பெருமாளுடைய வெற்றிச் செல்வத்தை யெடுத்துரைத்துப் பாசுரமிட்டுப் பேசி மகிழ வேணுமென்னும் ஆசை ஆழ்வார்க்குக் கிளர்ந்தது. அந்த வெற்றியைத் தம்முடைய வாயாலே பேசுவதிலும் காட்டில் தோற்றுப்போன ராக்ஷஸர்களின் வாயாலே பேசியநுபவித்தல் பாங்கு என்று திருவுள்ளம் பற்றினர்.

தாமான தன்மையிலிருந்து கொண்டும் அந்த வெற்றியைப் பேசலாமாயி னும் 'நீராடவாராய்', 'பூச்சூடவாராய்', 'காப்பிடவாராய்' இத்யாதி பாசுரங்களைப் பெரியாழ்வார் தம் வாயாற் பேசாமல் யசோதை சொல்லும் பாசுரமாகப் பேசினாப் போலே இவரும் அந்த வெற்றியைப் பேசுவதற்கு இட்டுப்பிறந்த அரக்கர் பேசும் பாசுரமாகவே அருளிச் செய்கிறார். ஆனாலும், மஹாபாபிகளான ராக்ஷஸர்களின் நிலைமையை இவர் ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் தகுதியன்றே என்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும்; விபீஷணாழ்வான் ராக்ஷஸ யோநியிற் பிறந்திருந்தாலும் ஹ்ருதயசுத்தியைக் கொண்டு அவர் எப்படி உத்தேச்யராகிறாரோ, அப்படியே அந்த அரக்கர்களும் தங்களுடைய தோல்வியையும் பெருமாளுடைய வெற்றியையும் பேசுகிறார்களென் னுங் காரணங்கொண்டு இவர்களுடைய தன்மை ஒருவாறு உத்தேச்யமாகக் குறை யில்லை; உண்மையில் விபீஷணாழ்வானுக்கும் இவ்வரக்கர்கட்கும் நெடுந்தூரமுண்டு; இராவணன் சக்தனான நிலைமையிலிருக்கும் போதே அவனைவிட்டுத் தொலைத்து

ஸ்ரீ ராமகோஷ்டியில் அந்வயித்து உய்வு பெற்றவர் விபீஷணுழ்வான்; இவ்வரக்கர் களா வென்னில் இராவணன் மாண்டொழியுந் தருணத்திலும் ஸ்ரீ ராமபக்தர் களின் கோஷ்டியிலே அந்வயித்து உய்வு பெருதவர்கள். 'இராவணனையும் மற்றும் பல அரக்கர்களையும் போலே எங்களையுங் கொன்றெழிக்க வேண்டா' என்று தங்கள் உயிர்க்கு மன்றுடுகிறுர்களத்தனையேயன்றி விபீஷணுழ்வானைப் போலே உண்மை யான சேஷத்வத்திற்கு இசைந்து தொழுகின்றுர்களல்லர். ஆயினும் ஆழ்வார்க்கு இவ்விஷயத்தில் ஆராய்ச்சி செல்லவில்லை. ஏதேனுமொரு படியாலே பெருமா ளுடைய வெற்றியைப் பேசுகிறுர்களென்னு மிவ்வளவே கொண்டு உகந்து அவர் களின் நிலைமையைத் தாம் ஏற்ட்டுக் கொள்ளுகிறுரென்க. இவ்விடத்திலே பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்;—"தமக்கு அபிமதமான ராமவிஜயத்தை எதிரிகள் மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்தாலே அநுபவிக்கிறுர். அங்குத்தை விஜயத் துக்கு இலக்காய்த் தோற்ற ராக்ஷஸர் தசை பிறந்து, பிராட்டிமார் தசை பிறந்து பேசுமாபோலே தாபான தன்மை தோற்றுதே, தோற்ற ராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே ராமவிஜயத்தைப் பேசி அநுபவிக்கிறுர்" என்று.

ப்ரக்ருத *ஏத்துகின்றோம் பதிகமும் இலங்கையரக்கர்களின் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது. தோற்றவர்கள் தங்கள் தோல்விக்கு ஈடாக ஆடுவதொரு கூத்துக் குக் துழமணிதூரம் என்று பெயர்போலும்! அக்கூத்தையாடுகின்ற அரக்கர்களின் நிலைமையிலே நின்று ஆழ்வார் ஸ்ரீராம விஜயத்தைப் பேசியநுபவிக்கிறுராயிற்று.

70. ஐம்பெருர் பாதகர்காள்

சாஸ்த்ரங்களில் பஞ்சமஹாபாதகர்கள் என்று சிலர் சொல்லப்பட்டுள்ளனர். ஸ்வர்ணஸ்தேயம், ஸுராபாநம், குருத்ரோஹம் முதலியன மஹாபாதகங் களெனப்படும். அந்த பாதகர்களைக் காண்பதும் அவர்களோடு பேசுவதும் மஹா பாபமென்று நூல்கள் கூறும். மேலே எடுத்த "ஐம்பெரும் பாதகர்காள்" என்பது நாச்சியார் திருமொழியில் *சிந்துரச் செம்பொடிப்போல் பதிகத்தின் மூன்றும் பாசுரத்தின் மூன்றுமடியாகும். அங்கு பஞ்சமஹா பாதகர்களாக யாரைச் சொல்லுகிறுளென்பது நோக்கப்படவேண்டும். "பைம்பொழில்வாழ் குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவிளைகாள் வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவை நறுமலர்காள்" என்று ஐந்து பொருள்களை 'ஐம்பெரும்பாதகர்காள்!' என்று விளித்து 'அணிமா லிருஞ்சோலை நின்ற எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கென் செய்வதே' என வருந்திப் பேசுகிறுள். கீழே விண்ணீலமேலாப்புப் பதிகத்தில் திருவேங்கடமுடை யான் ஸந்நிதிக்கு மேகத்தைத் தூது விட்டாள். சுபஸமாசாரத்தை எதிர்பார்த் திருந்தாள். அது கிடைக்காததோடு விபரீதமுமாயிற்று. அந்த மேகங்கள் நன்ருக மழைபொழிந்து போயின. மாரிகாலத்தில் பூக்கக்கூடிய பூக்களெல்லாம் பூத்தன. அக்காலத்தில் களித்துத் திரியுமவையான மயில் முதலிய சில பிராணிகளும் ஸம்ப்ர மத்தோடு வந்துலாவப்புக்கின. அவை யெல்லாம் எம்பெருமானுடைய திருமேனி நிறத்தை நினைவூட்டுவனவா யிருந்தபடியால் அவ்வாற்றுமையே *சிந்துரச் செம் பொடிப்போல் என்னும் பதிகமாக வடிவெடுத்திருக்கிறது.

(எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கென்செய்வதே) என்னை உயிர்க்கொலை செய்கின்ற அவனுடைய நிறத்தை நீங்கள் ஏதுக்காக ஏறிட்டுக் கொண்டீர்கள்? என்னை ஹிம்ஸிக்க வேண்டுமென்றே நீங்கள் அவனது நிறத்தை ஏறிட்டுக் கொண் டீர்கள்போலும் என்கை.

71. ஐயபுழுதியுடம்பளைந்து: பெரியாழ்வார் திருமொழியில் மூன்றாம்பத்தில் ஏழாம் பதிகத்தின் தொடக்கமிது. கீழ் *வண்ணமாடங்கள் தொடங்கி இருபத்தைந்து பதிகங்களால் (அதாவது இருநூற்றறுபது பாசுரங்களால்) க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டித ரஸங்களை அத்புதமாக அநுபவித்துத் தலைக்கட்டினார் ஆழ்வார். இவருடைய திருமகளாரான ஆண்டாள் "போகத்தில் வழுவாத புதுவையர் கோன்" என்று அருளியதற்குச் சேர க்ருஷ்ணாவதார அநுபவத்தில் வழுவாதவர் இவ்வாழ்வார் ஒருவரேயாவர். இவரருளிய திருமொழியில் இரண்டாம்பத்தில் வெண்ணெய் விழுங்கிப் பதிகம் தொடங்கி மூன்றாம்பத்தில் *நாவலம் பெரிய தீவினில் வாழும்* பதிகமளவாக எட்டுப் பதிகங்களிலுள்ள வநுபவம் அநுபவரஸிகர்களின் நெஞ்சை நீர்ப்பண்டமாக உருக்குமதாம். அது தன்னிலும் * சீலைக் குதம்பையொருகாது * தழைகளும் தொங்கலும் ததும்பியெங்கும் *நாவலம் பெரிய தீவினில் வாழும் என்னுமிடம் மூன்று பதிகங்களின் சுவை 'நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்னும் கணக்கிலேயுள்ளது. பராசரபாராசர்யாதிகளான முனிவர்களும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மிக்க ஈடுபாடுடையவர்களாயினும் பெரியாழ்வாருடைய அநுபவத்தில் ஏகதேசமும் அவர்களுக்கு இலக்காகவில்லை நிற்க. க்ருஷ்ணாவதார அநுபவங்களைத் தலைக்கட்டின இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழியின் சாயையிலேயும் சிறிது அநுபவிக்க வேணுமென்று *ஐயபுழுதியுடம்பளைந்து* நல்லதோர் தாமரைப் பொய்கை என்னுமிரண்டு பதிகங்களை விலக்ஷணமாகப் பாடுகிறார். நம்மாழ்வாருடைய அநுபவத்தில் தாமான தன்மையிற் பேசுவதுதவிர தலைமகள் பேச்சாகவும், தாய்ப்பேச்சாகவும், தோழிப் பேச்சாகவும் பேசுகிறபடியைத் திருவாய்மொழியில் கண்டிருக்கிறோமன்றோ! அதில் தாய்ப்பேச்சாகப் பேசுவதை இங்குப் பெரியாழ்வார் கொள்ளுகிறாராயிற்று. உண்மையில் பெரியாழ்வார்க்கு ஒரு தாயார் இருந்து அவள் பேசுகிறாளென்பதில்லை. ஆழ்வார்தாம் தம்மை மகள் ஸ்தாநத்திலே வைத்துத் தமது நிலையைத் தாயார் சொல்வதாக அமைக்கிற பாசுரங்களாம் இவை. இங்கு மகளாகச் சொல்லப்படுவது பெரியாழ்வார்தம்மையே என்பது உணரத் தக்கது பெரியாழ்வார்க்கு ஆண்டாள் என்னும் ஒரு திருமகளார் உண்மையில் உண்டாதலால் அவளைப்பற்றி ஆழ்வார் கூறுவதாகப் பலர் மயங்குவர். மேற்பதிகத்தில் "ஒருமகள் தன்னை யுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான்" என்கிற பாசுரம் அன்னவர்களின் மயக்கத்துக்குக் கைகொடுக்கும்போலும்! அங்கு "ஒருமகள் தன்னையுடையேன்" என்றது 'ஆண்டாளாகிற மகளையுடையேன்' என்றபடியன்று. பெரியாழ்வார்தாமே அங்கு மகளாகச் சொல்லப்படுகிறாள். ஆக, *ஐயபுழுதி பதிகத்திலும் *நல்லதோர் தாமரைப்பதிகத்திலும் சொல்லப்படுகிற பகவதனுபவம் பெரியாழ்வாருடையதேயாகும். இரண்டு பதிகத்தின் நிகமனப் பாசுரங்களில் "தாயுரை செய்ததனை.........விட்டுசித்தன் சொன்னமாலை" என்றும் "தாயவள் சொல்லிய சொல்லைத் தண் புதுவைப்பட்டன்சொன்ன" என்றும் ஆழ்வார்தாமே விளக்கியிருப்பது கொண்டு தெளியலாம். நம்மாழ்வாருடைய *உண்ணுஞ்சோறு பதிகமும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

72. ஐயார்கண்ட மடைக்கிலும் நின் கழலெய்யாதேத்த. திருவாய்மொழியில் (2-9) *எம்மாவீட்டுப்பதிகத்தில் மூன்றும் பாசுரமிது. "ஐயார் கண்டமடைக்கிலும் நின் கழலெய்யாதேத்த அருள்செய் எனக்கே" என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கிறார். (ஐயார் கண்டமடைக்கிலும்) நெஞ்சிலே கோழை கட்டிப்போய்த் தடுமாடுகிற நிலைமை நேர்ந்தாலும் உன் திருவடிகளிலே பத்தி குலையாமே துதிக்கும்படி செய்தருளினாற்போதும் என்கிறார். ஐ என்று கோழைக்குப் பெயர். ஆர் விகுதி இழிவுப்பொருளது. "கோழைப் பையலார்" என்பது நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. ஜிதந்தா ஸ்தோத்ரத்தில் "துர்க்கதாவபி ஜாதாயாம் த்வத்கதோ மே மநோரத:, யதி நாசம் ந விந்தேத தாவதாஸ்மி க்ருதீ ஸதா" என்றுள்ளது. "எம்பெருமானே! எனக்கு எப்படிப் பட்ட துர்க்கதி நேர்ந்த காலத்தும் சிந்தனை மாத்திரம் உன்னை விட்டு அகலாதிருக்குமாயின் அவ்வளவே நான் உய்யப் போதுமானது:" என்பது மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. அவ்வகையிலே அருளிச் செய்த பாசுரமிது. முகுந்தமாலையில் "ப்ராண ப்ரயாண ஸமயே கபவாதபித்தை: கண்டாவரோதந விதௌ ஸ்மரணம் குதஸ் தே!" என்றார் குலசேகரர். "எய்ப்பு என்னை வந்து நலியும் போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்க மாட்டேன்" என்றார் பெரியாழ்வார். எய்ப்பு வந்து நலியும் போதும் திருவடிகளின் நினைவு இடையறாதிருக்க வேண்டுமென்பது நம்மாழ்வாருடைய வேண்டுகோள்.

73. ஐங்கருவி கண்ட வின்பம்-ஒழிந்தேன். திருவாய்மொழியில் (4-9-10) "கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேன் உன் திருவடியே" என்பதொரு பாசுரம். திருநாட்டிலே சென்று பெருமாளும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியை நேராக அநுபவித்து அப்போது அநுஸந்திக்கவேண்டிய பாசுரம் இது. அந்த பரமபத ஸேவை நம்மாழ்வார்க்கு இவ் விபூதியிலேயே கிடைத்ததனால் இங்கிருந்தே அவ்வநுபவத்தைச் செய்தருளுகிறாரிப்பாட்டால். ஐங்கருவிகண்ட வின்பமாவது கண்ணாலே சில ரூபங்களைக் கண்டும் காதாலே சில சப்தங்களைக் கேட்டும், த்வகிந்த்ரியத்தாலே சிலவற்றைத் தொட்டும் மூக்காலே சிலவற்றை மோந்தும், நாவினால் சிலவற்றை உட்கொண்டும் இங்ஙனே பஞ்சேந்த்ரியங்களாலும் பெறப்படுகிற விஷயஸுகங்களாகும். இதையெல்லாம் ஒழிந்தேன் என்றவாறு. "ஜிஹ்வே கீர்த்தய கேசவம் முராரிபும் சேதோ பஜ ஸ்ரீதரம்" இத்யாதி முகுந்தமாலா ச்லோகத்தின்படியே போது போக்குவார்க்கு ஐங்கருவி கண்ட வின்பம் தன்னடையே ஒழிந்ததாகு மன்றோ? இதற்கு மேலே "தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்ப" மென்றது கைவல்யாநுபவ ஸுகத்தையாகும். பகவதநுபவமின்றிக்கே தன்னைத் தானே அநுபவிப்பது கைவல்யமாதலால் அதைச் சிற்றின்ப மென்றது மிகப் பொருந்தும். இவ்வாழ்வார் தாமே மேலே (6-9-10) "குறுகா நீளா இறுதிகூடா" எனனும் பாசுரத்தில் "அளவிலின்பம்" என்ற சொல்லால் இச்சிற்றின்பத்தைப் பேசியது எதிர்மறையிலக்கணையாலாகும். (விபரீத லக்ஷணை)

74. ஐந்து பைந்தலையாடரவணை மேவி. திருவாய்மொழியில் (2—6—5) *உய்ந்துபோந்தென்னுலப்பிலாத என்னும் பாசுரத்தின் பின்னடி இது. ஐந்து தலைகளையுடைய திருவனந்தாழ்வான் மேல் பள்ளிகொண்டருள்கின்ற எம்பெருமான் என்று இங்குக் கூறப்படுகின்றது. *ஐந்தலைவாய் நாகத்தணை* என்று திருமழிசைப்பிரானும் அருளிச் செய்கிறார். ஐந்து தலைகளையுடையவன் அனந்தாழ்வான் என்று பலவிடங்களில் வருவதுபோல ஆயிரம் தலைகளையுடையவன் என்றும் பல பாசுரங்களில் வருகின்றன. பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் "ஆயிரந்தோள்பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக ஆயிரம் பைந்தலைய அனந்த சயனன் ஆளும் மலை" என்றருளியுள்ளார். இவற்றில் பரஸ்பரவிரோதசங்கை பண்ணுவது பாங்கன்று. திருவனந்தாழ்வான் நித்யஸூரிகளில் தலைவர். "ஸ ஏகதா பவதி த்விதா பவதி த்ரிதா பவதி......அநேகதா பவதி" என்றோதியுள்ளபடி எவ்வகையாகவும் வடிவெடுக்க உரிமையுண்டு.

75. ஐவாயரவில் துயிலமுதை. பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருடைய திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் "வாழுமவுலித் துழாய் மணமும் மகரக்குழைதோய் விழியருளும் மலர்ந்த பவளத் திருநகையும் மார்பிலணிந்த மணிச்சுடரும் தாழு முளரித் திருநாபித் தடத்தெழுங்கு மனைத்துயிரும் சரணகமலத்துமை கேள்வன் சடையிற் புனலும் காணேனுல் ஆழமுடைய கருங்கடலின் அகடு கிழியச் சுழித்தோடி அலைக்குங்குடகாவிரிநாப்பண் ஐவாயரவிற்றுயிலமுதை ஏழுபிறப்பிலடியவரை எழுதாப் பெரியபெருமானை எழுதவரிய பெருமானென்றெண்ணு தெழுதியிருந்தேனே" என்பது சுவைமிக்கதொரு பாசுரம். திருமங்கையாழ்வார் கச்சியில் அட்டபுயகரத்தெம்பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய்தருளுமிடத்து "ஓவிநல்லார் எழுதிய தாமரையன்ன கண்ணும் ஏந்தெழிலாகமும் தோளும் வாயும் அழகிய தாமிவரார் கொல்" என்றார். எம்பெருமானுடைய வடிவழகைக் கண்டபோது, சித்திரமெழுத வல்லவர்கள் தங்கள் மனப்படி அவித்தவித்து எழுதி முடிப்பதுண்டே அப்படியெழுதிய திருமேனியாகவே இது இருக்கவேண்டும் என்று கருதினாள் பரகால நாயகி. தெய்வ மாதை வருணிக்கின்ற ஒரு மஹாகவி "சித்ரே நிவேச்ய பரிகல்பித ஸத்வயோகா" என்றான். உடலைச் சித்திரத்தில் எழுதி அதில் ப்ராண ப்ரதிஷ்டை செய்ததாகச் சொன்னபடி. கம்பராமாயணத்தில் "கோவியல் தருமமுங்கள் குலத்துதித்தோர்கட்கெல்லாம் ஓவியத்தெழுத ஒண்ணா உருவத்தாய் உடைமையன்றோ?" என்று இராமபிரானை ஓவியத்திலும் எழுதவொண்ணாத உருவுடையவன் என்றான் கவி. ஐயங்கார் இவ்விரண்டினும் மேம்பாடாகப் பேசின பாசுரத்தில் கருத்தாவது—அரங்கன் திருமேனியைச் சித்திரத்திலெழுதி அநுபவிப்போமென்று பாரித்த ஐயங்கார் ஒருவாறு எழுதித் தலைக்கட்டிப் பிறகு அநுதாபங்கொண்டு எழுத ஒண்ணாத உருவத்தை ஏதுக்கெழுதினேன்!' என்று உருகுகிறார். "திருமுடியிலணிந்த திருத்துழாயை எழுதிவிட்டேனாயினும் அதன் நறுமணத்தை எழுதிற்றிலேனே!" 'காமம் கர்ணாந்த விச்ராந்த விசாலே தஸ்ய லோசநே' என்னுமாபோலே செவியளவும் நீண்ட திருக்கண் நோக்கத்தை எழுதிவிட்டேனேயொழிய "த்வதீக்ஷண ஸுதா ஸிந்து வீசிவிக்ஷேப

ரீகரை: காருண்யமாருதாநீதை: சீதளை:'' என்று பக்தர்கள் அநுபவிக்கும் விழி யருளை எழுதிற்றிலேனே! திருப்பவளத்தை எழுதினேனேயொழிய அதனின்று தோன்றும் அவ்யக்த மதுர மந்தஹாஸ விலாஸத்தை எழுதிற்றிலேனே! *குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும் திருமார்பு* என்றபடி திருமார்பில் விளங்கும் கௌஸ்துபமணியை எழுதினேனே யொழிய அதினின்று வீசும் ஒளி வெள்ளத்தை எழுதிற்றிலேனே! திருநாபிக் கமலத்தை எழுதினேனேயொழிய அதிலடங்கியுள்ள ஸகல லோகங்களையும் எழுதப் பெற்றிலேனே! திருவடிவாரத்தில் பரமசிவன் தொழுவதை எழுதினேனே யொழிய கங்காதரக் கடவுளாகிய அவனது சடையிற் புனல் வெள்ளத்தை எழுதிற்றிலேனே!' என்றிப்படி அலமருகின்றூர். அவயவியை ஒருவாறு எழுதினேனுயினும் அவயவவிசேஷங்களை எழுதப்பெற்றிலேனேயென்று மனம் புண்படுகிறபடி.

76. ஐயங்கார் பெருமைச் சுருக்கம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் என்று ப்ரஸித்தராய் இருந்த திவ்ய கவியான ஒருவரையே ஐயங்கார் என்று வழங்கி வருகின்றது உலகம். இராமாநுச நூற்றந்தாதி அருளிச் செய்த திருவரங்கத் தமுதனுருடைய திருக் குமாரர் இவர். திருப்பேரனுர் என்பாரும் உளர். பட்டர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தவர் இவர் என்பதை இவர்தாமே தமது திருவரங்கக்கலம்பகத்தில் ''வானிட்ட கீர்த்திவளர் கூரத்தாழ்வான் மகிழவந்த, தேனிட்டதார் நம் பெருமாள் குமாரர் சிவனை அயன் தானிட்டசாபம் துடைத்தாளரங்கர் சங்காழி புயம், நானிட்டனென்றருள் பட்டர் பொற்ருள்கதி நந்தமக்கே'' என்கிற காப்புச் செய்யுளினுல் நன்கு விளக்கியுள்ளார். இச் செய்யுளில் கூரத்தாழ்வார் திருக் குமாரர் என்னுதே 'கூரத்தாழ்வார் மகிழவந்த நம் பெருமாள் குமாரர்'என்று பணித்தது உற்று நோக்கத் தக்கது. பட்டர் தமது ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ''ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபத லாலிதத்வம்'' என்றருளிச் செய்துள்ளார். ஸ்ரீரங்க நாதனும், ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரும் சிறு பிராயத்திலிருந்த தம்மை (பட்டரை) திருவடிகளில் இட்டுக் கொண்டு சீராட்டிப் பாலூட்டி வளர்த்ததாக இதனுல் தெரிவிக்கப் படுகிறது. அது ஐயங்கார் பாசுரத்தினுல் மூதலிக்கப்பட்டதாயிற்று. இல்லையேல் 'நம்பெருமாள் குமாரர், என்ன மாட்டார் அன்ருே? இப்பொழுதும் கோயிலில் பட்டர் திருமாளிகைகளில் பிரசவம் நேர்ந்தால் ஸ்ரீரங்கநாத தேவஸ்தானத்திலிருந்து பிரசவ மருந்து முதலியன அனுப்பப்பட்டு வருமது இடையருது நடை பெற்று வருகின்றது.

77. ஐயன் பாழியில் ஆனை போர்க்கு உரித்தாமன்று

திருவாய்மொழியில் (1-1-5) அவரவர் தமதமது என்கிற பாசுரத்தில் அருளிச் செய்யப்படுகிற அர்த்த மென்ன வென்ருல், சிலர் தேவதாந்தரங்களைப் பணிந்து பேறுபெற நினைக்கிருர்களென்றும் அவர்களுக்கு அந்த தெய்வங்கள் பேறு

தருகின்றன வென்றும் அதற்குக் காரணம் ஸர்வேச்வரன் அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாய் இருந்து சக்தி அளிப்பதுதான், என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இப் பாசுரத்தை வியாக்கியானித் தருளாநின்ற நம்பிள்ளை ஈடு முப்பத்தாறாயிரப் படியில் "ஐயன் பாழியில் ஆனை போர்க்கு உரித்தாமன்றுயிற்று, அல்லோ தேவதா மாத்ரங் களுக்கு பலப்ரதாந சக்தியுள்ளது" என்று இவ்வற்புதமான ஸ்ரீஸூக்தியை அருளி யுள்ளார். ஐயன்பாழியாவது பிடாரிகோயில். ஆங்காங்கு பிடாரி கோவில்கள் உள்ள விடங்களில் சூளை போட்டெடுத்த யானையும் குதிரையும் நின்று கொண் டிருக்கும். அவை ஒரு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போகச் சக்தி யற்றவை. உயிருள்ள யானைகள் குதிரைகள் போலக் காரியம் செய்ய இயலாதவை. அப்படியேதான் தேவ தாந்தரங்களும் எம்பெருமானுடைய சக்தி ஆவேசம் பெறுதவளவில் ஒன்றும் செய்யமாட்டாதவை என்பது அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தம் கொண்டு அறி விக்கப்பட்டதாயிற்று. (இடையில் ஓர் அறிவிப்பு) இதை நாம் எழுதிக்கொண் டிருந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்திரிகை (செப்டம்பர் மாதத்தியது) கிடைத்தது. வார இதழ் ஒன்றில் வெளிவந்த ஒரு துர்வாதத்தின் அநுவாதத்தை அதில் கேட்டோம். உலகிலுள்ள பலபல ஸாத்விக மஹாஜனங்களின் உள்ளம் கொதிப்படையுமே என்று வருந்தி "ஐக்யவாத நிராஸம்" என்கிற அடுத்த கட்டுரையை இதோ எழுதுகிறோம்.

78. ஐக்யவாதநிராஸம். மதிவிகற்பால் பிணங்கும் சமயங்கள் பலபல வன்றே? அங்ஙனம் வெவ்வேறு பட்டுள்ள மதங்களில் ஐக்யவாதம் ஸாம்ய வாதம் உத்தீர்ண வாதம் இத்யாதியான சில வாதங்கள் நெடுநாளாகவே தோன்றி யுள்ளன. இவற்றை நம் முன்னோர்கள் கிள்ளிக் களைந்தருளினர். ஆனாலும் அவை அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்டேயிருப்பது இயல்பு. தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் இரண்டாவது காண்டம் ஐந்தாவது ப்ரச்நம் "விச்வரூபோ வை" என்று தொடங் குவது. அதில் தேவேந்திரன் தான் பெற்ற ப்ரஹ்மஹத்யா பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ள வநஸ்பதிகளை (வ்ருக்ஷங்களை) வேண்டினபோது அவை கேட்டவரத்தை வேதமோதுகின்றது. "தே அப்ருவந் வரம் வ்ருணாமஹை வ்ருக்ணாத் பராபவிஷ் யந்தோ மந்யாமஹே ததோ மா பராபூம" என்று. இதன் பொருளாவது:—"வ்ரு க்ஷங்களாகிய நாங்கள் ஒருவரால் வெட்டப்பட்டால் மறுபடியும் முளைக்கப் பெறு மலே இருந்து வருகிறோம். இப்படியல்லாமல் வெட்டவெட்ட மேன்மேலும் முளைக்கும்படி வரமளிக்க வேணும்" என்றபடி. உடனே தேவேந்திரன் "ஆவ்ரச் சநாத் போ பூயாம்ஸ உத்திஷ்டாந்." என்று வரமளித்ததாகவும் அங்கே ஓதிற்று. (அதாவது.) வெட்டவெட்ட சதசாகமாகப் பணைக்கலாமென்றபடி. இதைப் போல மதங்களாகிற வ்ருக்ஷங்களும் வெட்டவெட்ட முளைத்துக் கொண்டே யிருக்கு மாதலால் முன்னோர்களாலும் பின்னோர்களாலும் ப்ரமாணயுக்திகளைக்கொண்டு பலவாறு கிள்ளிக் களையப்பட்ட மதங்களும் முளைத்துக்கொண்டே தானிருக்கு மென்பதில் வியப்பில்லை.

உபநிஷத்தொன்றில் "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத், ந ப்ரஹ்மா நேசாந: நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ" என்பதொரு வாக்கியம். இதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸமந்வயாதிகரணபாஷ்யம் அந்தரதிகரணபாஷ்யம் முதலான விடங்களில் உதாஹரித்துள்ளார். 'ஏகமேவாத்விதியம்' இத்யாதி ச்ருதிகளிற் காட்டிலும் மேலெடுத்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு நெடுவாசியுண்டு. அந்த ச்ருதியில் தேவ தாந்தரங்களின் பெயரை யெடுத்து நிஷேதித்தமை யில்லை. இந்த ச்ருதியிலோ வென்னில் 'ப்ரஹ்மா ந ஈசாந: ந இமே த்யாவாப்ருதிவீ ந' என்று பெயரை யெடுத்துக் கழித்துள்ளமை ஸ்பஷ்டம். 'ஈசாந:' என்னப்பட்ட வ்யக்தி இன்னா ரென்பதை 'சம்புரீச: பசுபதி: சிவ: சூலீ மஹேச்வர:, ஈச்வர: சர்வ:ஈசாந:" என்கிற அமரகோசங்கொண்டு அறியலாம். இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் முன்னே ஸாம்ய வாதமோ ஐக்யவாதமோ உத்தீர்ணவாதமோ எதுவும் தலைகாட்ட இடமில்லை என்று எளிதில் உணரலாம். இவற்றுள் ஸாம்ய வாதமாவது இரு வஸ்துக்களின் பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவற்றுள் ஏற்றத் தாழ்வு ஏற்றம் (அல்லது) தாழ்வு இல்லாமையைச் சொல்லுவதாம். ஐக்யவாதமாவது அவ்வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தையே ஒப்புக்கொள்ளாமையாகும். உத்தீர்ண வாதமாவது ஸாம்யமும் ஐக்யமுமன்றிக்கே இவற்றுக்கு மேற்பட்டதொரு தத்வமுண் டென்கை. இந்த வாதங்களெல்லாம் ப்ரமாணயுக்தி சத சரங்களாலே கிள்ளிக் களையப்பட்டும் இடையிடையே தலைகாட்டி வருவது வியப்பன்றென்பது புநருக்தியாகாது. பரம ஸாத்விகர்கள் இத்தகைய துர்வாதங்களைப் பத்ரிகைகளில் வாசிக்க ப்ராப்தமாகும்போது முன்னே யெடுத்துக்காட்டிய 'ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந: நேமே த்யாவாப்ருதிவீ' என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தையும் 'ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம் நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:, ப்ரஹ்மா சிவ: சதமக: பரமஸ்வராடிதி ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே. 'க: ஸ்ரீ:ச்ரிய: பரம ஸத்வ ஸமாச்ரய. க: க: புண்டரீக நயந: புருஷோத்தம: க: ....வேதாபஹார குருபாதக.........த்வாம் சீல ரூப சரிதை: பரம ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வேந ஸாத்விகதயா ப்ரபலைச் ச சாஸ்த்ரை:, ப்ரக்க்யாததைவ பரமார்த்த விதாம் மதைச்ச நைவாஸுர ப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்தி போத்தும்" இத்யாதிகளான ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அநுஸந்தித்துத் தெளிவு பெறுவராக. பரம வைதிகரான ஆதிசங்கர பகவத்பாதரும் இக்காலத்தில் தோன்றும் துர்வாதங்களைக் கிள்ளிக்களைந்தவரேயாவர். அவருடைய நூல்களில் அத்வைதவாதம் மறுக்கத்தக்கதாகக் காண்பதேயொழிய ஸ்ரீமந் நாராயணபசாரம் என்கிற படுகுழி ஓரிடத்திலும் காண்பதன்று. அவருடைய கீதாபாஷ்யமும் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமும் பேர்க்கவும் பேராத ப்ரஹ்மாஸ்த்ரங்கள்.

ஆதிசங்கராசார்யருடைய அந்தரங்க சுத்தி

பகவத்பாதர் இயற்றிய விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் தேவதாந்தரங்களுக்கு அவரத்வத்தை நிலை நாட்டி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குப் பரத்வம் ஸ்தாபித்திருப்பது கதிரா யிரமிரவி கலந்தெறித்தா லொப்ப விளங்கா நின்றது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த பகவத்பாதர் சிவ ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு ஏன் பாஷ்யம் செய்யவில்லை என்று வினவினால், "அப்போது சிவஸஹஸ்ரநாமஸ்துதியில்லை; பிற்பட்ட காலத்தில்தான் அஃது உண்டாயிற்று; ஆதலால்தான் அதற்கு பாஷ்யம் செய்ய ப்ரஸக்தி யுண்டாகவில்லை" என்கிறார்கள். அது நிற்க. பாஞ்சராத்ராகம ப்ராமாண்யாதிகரணத்தில், *உத்பத்த்யஸம்பவாத்* என்கிற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் "தத்ர பாகவதா மந்யந்தே" என்று தொடங்கி பாஞ்சராத்ராகம ப்ரமேயங்களான விஷயங்கள் மூன்றென்று ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றுள் இரண்டு விஷயங்களில் தம்முடைய ஸம்மதியைக் காட்டி, மூன்றுவதான ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் வைமத்யம் காட்டியுள்ளார் பகவத்பாதர். தமக்கு ஸம்மதமாகக் காட்டின இரண்டு விஷயங்கள் இவை:— (இங்கு அவருடைய பங்க்திகளையே உதாஹரிப்போம்) 'தத்ர யத்தாவதுச்யதே யோஸௌ நாராயண: ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸர்வாத்மா இதி, தத் ந நிராக்ரியதே. யதபி தஸ்ய பகவத: அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநம் அஜஸ்ரமநந்யசித்ததயா அபிப்ரேயதே, ததபி ந ப்ரதிஷித்யதே! ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யோரீச்வரப்ரணிதாநஸ்ய ப்ரஸித்தத் வாத்" என்பன அவருடைய பாஷ்ய பங்க்திகள் இவற்றால், ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பாரம்ய ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் பகவத் பாதர் ஊக்கமுடையவரென்பது மறக்கத்தக்கதன்று ஈச்வராதி ஸாமாந்ய சப்தங்களுள்ள விடங்களில் வாஸுதேவ நாராயணாதி விசேஷ சப்தங் களையிட்டு வியாக்கியானம் செய்யத் தொடங்கினவரும் பகவத்பாதரேயாவர். மேலே யெடுத்துக் காட்டின *உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரண பாஷ்ய பங்க்தியில் பகவதோ நாரா யணஸ்ய அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநமஜஸ்ரம்" என்ற விடத்தில் "[அநந்யசித்ததயா]" என்றெழுதப்பட்டுள்ளதில் இதரநீந்தநர்கள் கண்மூடிகளாயிருக்கின்றனர். ருத்ராதிகளான அந்யர்களிடத்திலும் சித்தத்தைவைத்துச் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணாராதநம் அநந்ய சித்தக்ருதமாக எப்படி யாகுமென்பதை அவர்கள் ஆலோசிக்க மாட்டிற்றிலர் நாராயண னைப் பரிவாரத்தோடுங்கூட ஆராதிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்தால் இது அநந்யசித்தத்வத் திற்கு விரோதமாகுமோ! என்று அவர்கள் கேட்கக்கூடும். ருத்ராதிகளிடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயண பரிவாரத்வ ப்ரதிபத்தி குறையற்றதாகில் குசலமேயாகுமிவர்களுக்கு.

ஆதிசங்கராசார்யருடைய கீதாபாஷ்ய ஸூக்திவிசேஷங்கள்

சங்கர பகவத்பாதர் விஷ்ணு பக்தரா? சிவ பக்தரா? என்று விசாரித்து நிர்ணயிக்க வேண்டுவது அவசியமானது. ச்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்தப்ரமாண விசேஷங்களுள் பகவத்கீதையே முன்னணியில் நிற்கிற தென்பதில் யார்க்கும் விவாத மிராது எம்பெரு மான்தானே சோதிவாய் திறந்து பணித்ததென்கிற மிக்க சிறப்பன்றோ இதற்குள்ளது! அப் பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் பரத்வமும் தேவதாந்தரங் களின் அவரத்வமும் அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுள்ளது. (10-8) அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே" என்ற விடத்தில் சங்கர பாஷ்யபங்க்தி இது காணீர்:— அஹம் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்க்யம், ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ:—உத்பத்தி:;மத்த ஏவ

ஸ்திதிநாசக்ரியாபலோபபோக லக்ஷணம் விக்ரியாரூபம் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரவர்த்ததே'' இத் யாதி. மூலத்தில் நாராயணபதமோ விஷ்ணுபதமோ காணப்படாத விடங்களிலெல்லாம் நியமேந விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதங்களை யிட்டே பாஷ்யமிடற்றுகிறார் பகவத் பாதரென்பது வ்யபிசரியாத விஷயம் (9-22) அநந்யாச் சிந்தயந்தோ மாம்'' என்ற விடத்தில் ''பரம் தேவம் நாராயணம். பர்யுபாஸதே—தேஷாம் பரமார்த்த தர்சிநாம்'' என்று பாஷ்ய மிட்டிருக்கின்ற பகவத்பாதர் பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்கள் யாவரோ அவர்களே உண்மை யறிவாளிகள் என்று காட்டினாராகிறார். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்குப் போல ருத்ரனுக்கும் பாரம்யமுண்டு என்கிற வாதத்தை ஸஹிப்பவரல்லர் பகவத்பாதர். ஸ்ரீமந்நாராயண வ்யதிரிக்த தேவதைகளை பஜிப்பவர்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவம் கீதையில் இல்லாமற் போகவில்லை. (7-20) *காமை ஸ்தைஸ் ஸ்தை: ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா:* என்று தொடங்கிச் சொல்லி வருகையில் *அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்பவதயல்பமேதஸாம்* என்று தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளது

இந்த ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தின் முடிவில் பகவத்பாதர் எழுதியுள்ள வாக்கியம் பரம பக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர் பெருக்க வைக்கின்றது. அவ்விடத்திலுள்ள வாக்கியமிது காணீர்: ''ஏவம் ஸமாநேபிஆயாஸே மாமேவ ந ப்ரபத்யந்தே அநந்தபலாய; அஹோ கலு கஷ்டதரம் வர்த்ததே இத்யநுக்ரோசம் தர்சயதி பகவான்* என்று. ஸ்ரீமந் நாராயணனை பஜிப்பவர்களுக்கே அநந்தாக்ஷய பலன் பெறுவதற்கு அவகாசமுள்ளதென்று அறிந்தவர்களுங்கூட க்ஷுத்ர பலன்களை விரும்பி தேவதாந்தர பஜனம் செய்கிறார்களே! என்று பகவான் தானே கண்ணீர் விட்டழுது கதறுவதாக ஸாக்ஷாத்கரித்தன்றோ பகவத் பாதர் இதை யெழுதியுள்ளார்.

அதிலேயே பதினோராமத்யாயத்தில் விச்வரூபக் காட்சி என்பது அமைந்திருப்ப தானது தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டு வதற்கேயன்றோ? அதில் மூன்றுவது ச்லோகத்தில்:—''பகவானே! நீயே பரமேச்வரனென்பது உண்மையே; அதைக் கட்கூடாகக் காண விரும்புமெனக்கு உன்னால் வைஷ்ணவ ரூபத் தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமா?'' என்று அர்ஜுனன் தனது கருத்தை ஸூசிப்பித்தவள வில் ''பச்யாதித்யாந் வஸூந் ருத்ராநச்விநௌ மருதஸ்ததா'' என்று தன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தினேகதேசத்தி லொடுங்கியிருந்த ஸமஸ்த தேவர்களையும் காணுமாறு காட்டிக் கொடுத்தருளினன் ஸ்ரீமந்நாராயணன்: பிறகு அவனருளிய திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே கண்ட அர்ஜுனன் ''பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே'' என்று தொடங்கி ப்ரஹ்மருத் ராதி ஸகல தேவதா கணங்களையும் அத்திருமேனியில் காண்பதாகப் பேசினன் இதை இந்திரஜாலமென்று சொல்லாமையினாலே அத்வைதவாதம் அடியறுப்புண்டது; தேவதாந் தர பாரம்ய வாதமோ நெடுந்தூரத்தில் தள்ளப்பட்டொழிந்தது நாராயணனில் வேறுபட்ட தொரு தேவதை அங்ஙனே விச்வரூபம் காட்டித் தன் பக்கலில் நாராயணன் நிலீநனாயிருக் கும்படிகைக்காட்டிற்றுண்டோ? காட்டத்தான் முடியுமோ? *ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ச ஸாத்யா விச்வேச்விநௌ மருதச்சோஷ்மபாச்ச, கந்தர்வ யக்ஷாஸுரஸித்தஸங்கா வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாச்சைவ ஸர்வே* என்னுமிந்த ச்லோகமானது விசேஷித்து ருத்ராதிகளின் அவரத்வத்தை அறுதியிடாநின்றதாயிற்று.

பகவத்பாத ஸூக்தி ஸாரம்

பகவத் கீதை ஆறுமத்யாயத்தில் முடிவான சுலோகமிது *யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேநாந்ராத்மநா, ச்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத:* என்பது. இங்கு சங்கர பாஷ்ய பங்க்தி வருமாறு— யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் —ருத்ராதி த்யான பராணும் மத்கதேன-மயி வாஸுதேவே ஸமாஹிதேன, அந்தராத்மனு-அந்த: கரணேன, ச்ரத்தாவான்-ச்ரத்ததானஸ்ஸந், பஜதே-ஸேவதே யோ மாம், ஸ மே-மம யுக்ததம:-அதிசயோந யுக்த: அபிப்ரேத:'' என்று இதற்கு விவரணம் அநபேக்ஷிதம். பக்ஷபாத மற்றவர்கள் நற்றெளிவு பெறுவர்கள்.

சங்கராசாரியருடைய ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்ய ஸூக்திகள்

பகவத்பாதர் ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்யத்திலும் பல பல இதிஹாஸங்களை யெடுத்துக் காட்டி நாராயண பாரம்யத்தைத் திடப்படுத்தியுள்ளார். விஷ்ணுவின் தாழ்வையோ, தேவ தாந்தரத்தின் உயர்வையோ ஓரிடத்திலும் அவர் காட்டினதில்லை. கேசவநாம பாஷ்யத்தில் 'கோ ப்ரஹ்மேதி ஸமாக்க்யாத ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந்' என்று சொல்லிக்கொண்டே சிவபெருமான் இந்த கேசவ நாமத்தை ஸமர்ப்பித்ததாக ஹரி வம்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இதிஹாஸத்தை உதாஹரித்துள்ளார் பகவத் பாதர் [அர்க்க:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தில் ப்ரஹ்மாதிபி: பூஜ்யதமைரபி அர்ச்சநீயத்வாத் அர்க்க: – என்ற விவரணம் காட்டினுர். இங்கு ஆதி சப்தத்தால் முந்துற முன்னம் க்ரஹிக்கக்கூடியவர் பார்வதீபதியல்லவோ? ஏன்? 'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:' என்றோதுகிற வேத புருஷன் பிரமனுக்கடுத்தபடி சிவபிரானைச் சொல்லி வைத்திருப்பது ப்ரஸித்தமன்றோ? [அமிதாசந:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் ''ஸம்ஹாரஸமயே விச்வமச்நாதீதி அமிதாசந:'' என்று விவரித்தார் பகவத் பாதர். சிவபெருமான் விச்வ பஹிர்ப்பூதனல்லனே! 'களிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும்' என்கிற திருவாசிரியப் பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது. — அத்தா சராசரக்ரஹணாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் க்ருத்ஸ்நமான சராசரத்தையும் உண்டவனென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாராயணன் சிவபெருமானை விட்டிட்டானென்ன ப்ரஸக்தியில்லையே! உட்கொள்ளப்பட்டவர்களில் சிவபெருமானே முதல்வனென்பது பகவத்பாத ஸித்தாந்தம். *ஸர்வவாகீச்வரேச்வர:' என்கிற நாம பாஷ்யத்திலும் 'ஸர்வேஷாம் வாகீச்வராணும் ப்ரஹ்மாதீநாமபி ஈச்வர:' என்றார் அவர்தாமே

இப்படியாக நாம் எடுத்துக்காட்டக்கூடிய சங்கர பகவத்பாத ஸூக்திகள் இரண்டு மூன்று பக்கங்களில் அடங்கக் கூடியவையல்ல 'அரியும் அரனும் ஒன்று'' என்று ப்ரசாரம் செய்யுமவர்கள் இத்தகைய ஆசார்யஸூக்திகளுக்கு நிஷ்பக்ஷ பாதமாகத் தெளிவான பொருளை உணர்த்தி உலகத்தை வாழ்விக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாவர் பிஷ்ட பேஷணமும் சர்வித சர்வணமுமாக நஷ்டமாய்ப்போன வாதங்களையே மீண்டுமீண்டும் ப்ரசுரிக்கச் செய்வதில் என்ன பயனே அறியோம். ஏற்கனவே நாம் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிற ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு ஸாம்ராஜ்யம் பல பாஷைகளிலும் உலகமெங்கும் பரவியுள்ளது.

மருந்தில்லாத மஹா வ்யாதியொன்று

உலகில் பிணிகள் ஆயிரக்கணக்கில் ஏற்பட்டுள்ளன. புதிது புதிதாகவும் தோன்றி வருகின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மருந்துகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவரவர்கள் சிகித்ஸை பெற்றுக் குணமடைந்து வருகிறார்கள். ஒரே ஒரு வ்யாதிக்குத்தான் இன்னும் மருந்து கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை. அந்த வியாதி என்னவென்றால் அஸூயை என்பதொன்றே. நம் போல்வாரான மனிதரிடத்தில் தோன்றும் அஸூயையைப் பற்றிக் கவலையில்லை. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் அஸூயாதேவி சொல்லுவதாக ஒரு ச்லோகம். "மயி தத்தாவதாநாயாம் விச்வ தோஷாப ஹாரிணு, ந சக்யம் ஈச்வரேணுபி நிரவத்யேந வர்த்திதும்". இதன் பொருளாவது. "அஸூயையாகிய நான் உஷாராயிருந்தேனாகில் ஸர்வேச்வரனாலும் அவத்யஹீநனாக இருக்க முடியாது" என்பதாம். பகவத் கீதையின் முடிவில் அருமருந்தான ச்லோகம் ஒன்று கேளீர். "இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந, நசாசுச்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி" என்பது. இதில் கடைசி பாதம் வெகு ஆச்சரியமாக அமைந்துள்ளது. எம்பெருமானிடத்தில் அஸூயை கொள்பவர்கள் பகவத்கீதை யவதரிப்பதற்கு முன்னமே தோன்றியிருந்தார்களென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. இவ்விடத்திற்கு பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தை மேலே காட்டுகிறேன். சங்கர பகவத் பாதாளுடைய பாஷ்ய பங்க்தியை அவரவர்கள் எடுத்துப்பார்ப்பது. ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் "மத்ஸ்வரூபே மதைச்வர்யே மத் குணேஷு ச குதிதேஷு யோ தோஷமாவிஷ்கரோதி, ந தஸ்மை வாச்யம்" என்று ஸாதித்து விட்டு உடனே ஸாதிப்பதாவது "அஸமாந விபக்தி நிர்தேச: தஸ்ய அத்யந்த பரிஹரணீயதா ஜ்ஞாபநாய" என்று. இதன் பொருளாவது "அதபஸ்காய ந வாச்யம்" "அபக்தாய ந வாச்யம்" "அசுச்ருஷவே ந வாச்யம்" என்றவை போல முடிவிலும் "மயி அப்யஸூயவே ந வாச்யம்" என்ன வேண்டியிருக்க விபக்தியை மாற்றி "ந ச மாம் யோப்யஸூயதி "என்று கீதாசார்யன் அருளிச் செய்ததானது விசேஷமான கருத்தையுடையதென்று காட்டினபடி. இந்த ச்லோகம் கீதாசாஸ்த்ரத்தின் உபக்ரமத்திலேயே இருந்திருக்கலாம். கீதாசார்யன் இந்த சாஸ்த்ரத்தில் இவ்வளவு அர்த்தங்களைக் கொட்டப்போவதாக முதலில் நினைத்திலன். தன்னையுமறியாமல் சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களின் சீர்மையை அறிய அறிய "அந்தோ! இவ்வரும் பெரும் பொருள்களை வாரியிறைத்துவிட்டோமே!" என்று அநுதாபம் தோன்றி இந்த ச்லோகம் முடிவிலிட்டபடி. சங்கர பகவத் பாதாள் கூறியதாகக் கீழே நாம் எடுத்துக் காட்டியுள்ள அர்த்த விசேஷங்கள் மருந்தில்லாத மஹா வ்யாதியான ஸ்ரீமந்நாராயண-அஸூயா ரோகத்தை உடையவர்கட்குச் சிறிதும் ருசிக்கமாட்டா.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவேதரர்களுக்கு பாஞ்சராத்ராகமத்தில் பகையே யொழிய இதிஹாஸபுராணங்களில் பகையிருக்க நியாயமில்லை; இருப்பதாகக் கேள்விப்படவுமில்லை. கைசிக மாஹாத்ம்ய மென்கிற பகுதி வராஹபுராணாந்தர்கதமானது. வராஹ புராணத்தை வைதிகர்களானவர்களெல்லாம் ஆதரிப்பவர்களேயன்றோ! அதை மறுப்பவரான் ஒரு வைதிகரையும் காண்கின்றிலோம். அதில் நம்பாடுவான் பல சபதங்களைச் செய்கிறான். "வாஸுதேவம் பரித்யஜ்ய யேந்யம் தேவமுபாஸதே, தேஷாம் கதிம் ப்ரபத்யேய யத்யஹம் நாகமே புந:". "நாராயண மதாந்யைஸ்து தேவைஸ் துல்யம் கரோதி ய: தஸ்ய பாபேந லிப்யேயம் யத்யஹம் நாகமே புந:" இந்த ச்லோகங்களை எந்த வைதிகராவது வெறுக்கிறாரோ? முடிவாக ஒரே வார்த்தை. த்ரிவித பரிச்சேதங்களுள் ஒன்றான வஸ்துபரிச்சேதம் பகவானுக்கு இல்லை என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. அந்த வஸ்துபரிச்சேத ராஹித்யத்தை மற்றொரு பேச்சாலே பேசும்போது ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யார்ஹத்வம் என்போம். அந்த ரீதியிலே "சம்புச்ச நாராயண: திசச்ச நாராயண:" என்னுமாபோலே சொல்லுகிறாரென்றால் தடுப்பாரில்லை.